

เจ้าชายน้อย

Antoine De Saint-Exupery

ผู้แปล : อาริยา ไพฑูรย์

:: Dedication ::

แต่ เลอง แวร์ธ

ผมคงต้องกล่าวคำขอโทษแก่เด็กทุกคน ในการอุทิศ หนังสือเล่มนี้ให้ผู้ใหญ่คนหนึ่ง

แต่ผมมีข้อแก้ตัวที่น่าฟังคือ ..ผู้ใหญ่คนนี้เป็นเพื่อนที่ดีที่สุดที่ผมมีอยู่ในโลก

ผมมีข้อแก้ ตัวอีกข้อคือ ..ผู้ใหญ่คนนี้เข้าใจอะไรได้ทุกอย่าง และแม้แต่ หนังสือสำหรับเด็ก

ผมมีข้อแก้ตัวข้อที่สามอีกด้วยคือ ..ผู้ใหญ่ คนนี้อาศัยอยู่ในฝรั่งเศส ดินแดนที่เขาต้องพบกับความ
หิว โหยและเหน็บหนาว เขาจึงต้องการค่าปลอบประโลม

ถ้าข้อ แก้ตัวทั้งหมดยังไม่เพียงพอ ผมก็ขออุทิศหนังสือเล่มนี้ ให้เด็กที่ผู้ใหญ่คนนี้เคยเป็น
ผู้ใหญ่ทุกคนเคยเป็นเด็กมาก่อน (แต่ไม่กี่คนที่ย้อนคิดได้)

ผมจึงขอเปลี่ยนคำอุทิศเป็นดังนี้..

แต่ เลอง แวร์ธ ขณะเป็นเด็กชายน้อย

:: Chapter 1 ::

ขณะที่ผมอายุได้เพียงหกขวบ ..ผมพบรูปภาพที่แสนวิเศษรูปหนึ่งในหนังสือเกี่ยวกับป่าดงดิบชื่อ 'เรื่องจริงจากธรรมชาติ' เป็นรูปงูเหลือมกำลังกลืนเหยื่อ นี่คือรูปที่ลอกมา

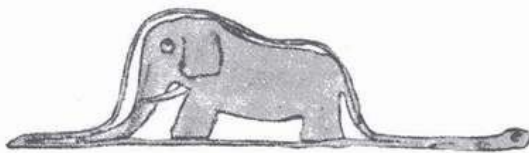
เขาอธิบายไว้ในหนังสือว่า 'งูเหลือมกลืนเหยื่อทั้งตัวโดยไม่เคี้ยวเลย ไม่นานมันก็จะขยับไปไหนไม่ได้ จนต้องนอนนิ่งอยู่หกเดือนเพื่อรอให้อาหารย่อยเสร็จ'

ผมนั่งคิดใคร่ครวญถึงเรื่องการผจญภัยในป่าใหญ่ และกับความพยายามด้วยดินสอสี ผมพบความสำเร็จในการวาดรูปแรกในชีวิต รูปหมายเลขหนึ่งของผมออกมาอย่างนี้

ผมนำผลงานชิ้นเอกไปอวดผู้ใหญ่พร้อมกับถามว่า รูปวาดของผมทำให้พวกเขากลัวบ้างไหม พวกเขาตอบว่า "ทำไมต้องกลัวหมวกด้วยล่ะ"

นั่นไม่ใช่รูปหมวกสักหน่อย มันเป็นรูปงูเหลือมกำลังย่อยข้าง ผมจึงวาดใหม่ให้เห็นภายในของงูเหลือม เพื่อให้ผู้ใหญ่ได้เข้าใจ พวกเขาจำเป็นต้องการคำอธิบายอยู่เสมอ รูปหมายเลขสองของผมออกมาอย่างนี้

ผู้ใหญ่แนะนำว่า ผมควรจะเลิกวาดภาพงูเหลือมทั้งชนิดที่เห็นด้านนอก และด้านในแล้วหันไปสนใจ วิชาภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ คณิตศาสตร์ และภาษาศาสตร์จะเป็นการดีกว่า ผมจึงต้องละอาชีพนักวาดภาพผู้ยิ่งใหญ่ตั้งแต่อายุเพียงหกขวบ เพราะผมรู้สึกท้อถอยกับความไม่ประสบความสำเร็จในการวาดรูปแรกและรูปที่สอง ผู้ใหญ่ไม่ค่อยจะเข้าใจอะไรเอาเสียเลย เป็นเรื่องน่าเบื่อหน่ายมากสำหรับเด็กๆ ที่จะต้องคอยป้อนคำอธิบายแก่พวกเขาอยู่เสมอ

ผมจึงเลือกอาชีพใหม่โดยการไปฝึกเป็นนักบิน ผมบินไปเกือบจะทั่วโลก และวิชาภูมิศาสตร์ก็ช่วยผมได้โดยตรง ผมสามารถบอกถึงความแตกต่างระหว่าง จีน กับ อริโซนา ได้ในทันทีที่เห็น มันเป็นเรื่องที่น่าทึ่งมากทีเดียว เมื่อเราหลงทางในเวลากลางวัน

ทั้งๆ ที่ตลอดชีวิต ผมต้องพบปะติดต่อกับผู้คนที่เอาการเอางานเป็นจำนวนมาก ต้องร่วมบ้านกับ
ผู้ใหญ่หลายคน และมีโอกาสใช้ชีวิตกับพวกเขาอย่างใกล้ชิดที่สุด แต่ก็ไม่ได้ทำให้ผมรู้สึกต่อพวกเขา
ในทางที่ดีขึ้นเลยแม้แต่น้อย เมื่อผมได้รู้จักใครที่มีท่าทางฉลาดสักหน่อย ผมมักจะทดสอบเขา
โดยการเอารูปวาดรูปแรกที่ผมยังคงเก็บไว้ออกมาให้เขาดู เพราะผมอยากรู้ว่าเขาเป็นคนที่เข้าใจ
อะไรๆ ได้อย่างแท้จริงหรือไม่ แต่บ่อยครั้งที่พวกเขาตอบว่า **"มันเป็นรูปหมา"** ผมจะไม่พูดกับ
เขาถึงเรื่องของงูเหลือม ป่าใหญ่ หรือดวงดาวอีก ผมจะปล่อยให้เขาไปตามทางของเขา และจะคุยกัน
ถึงเรื่องบริดจ์ กอล์ฟ การเมือง และเนกไทแทน แล้วผู้ใหญ่พวกนี้ก็จะดีใจ ที่ได้รู้จักคนที่เอาการเอา
งานคนหนึ่ง

: : Chapter 2 : :

... เพราะเหตุนี้ผมจึงต้องอยู่คนเดียว โดยปราศจากคนเข้าใจอย่างแท้จริง ... จนกระทั่งเมื่อเครื่องบินของผมไปเสียอยู่กลางทะเลทรายซาฮาราเมื่อหกปีที่แล้ว อะไรบางอย่างในเครื่องยนต์เกิดขัดข้อง และเพราะไม่มีช่างเครื่องหรือผู้โดยสารมาด้วยเลยสักคนเดียว ผมก็เลยต้องพยายามซ่อมให้เสร็จด้วยตัวเองอย่างยากลำบาก

นับเป็นการท้าทายระหว่างชีวิตกับความตายเลยทีเดียว เพราะผมมีน้ำเหลือสำหรับดื่มเพียงแปดวันเท่านั้น

คืนแรก ... ผมต้องนอนบนพื้นทรายในที่ที่ห่างไกลบ้านเรือนผู้คนเป็นพันๆไมล์ ผมรู้สึกโดดเดี่ยวดุจลูกเรือรอดตายเกาะแพคว้างกลางมหาสมุทร คุณคงจินตนาการได้ถึงความประหลาดใจของผม เมื่อได้ยินเสียงเล็กๆ ปลูกขึ้นในตอนเช้า

" กรุณาवादกะให้ผมสักตัวเถิด "

" อะไรนะ "

" วาดกะให้ผมสักตัวเถิด ... "

ผมกระโจนขึ้นราวถูกฟ้าผ่า ขี้ตาให้แน่ใจว่ามันยังใช้งานได้ดี เด็กชายตัวเล็กๆ ทำทางแปลกๆ กำลังจ้องมองผม อย่างเอาจริงเอาจัง นี่คือรูปที่ดีที่สุดของเขาที่ผมวาดขึ้นหลังจากนั้น

แต่แน่นอน มันยังห่างไกลจากความมีชีวิตชีวาของตัวจริง ซึ่งมันก็ไม่ใช่ความคิดของผม เพราะผมถูกทำให้หมดกำลังใจมาตั้งแต่ ตอนฝึกวาดภาพเมื่ออายุหกขวบนั้นแล้ว และผมก็ไม่เคยวาดรูปอะไรอีกเลย นอกจากงูเหลือมที่เห็นด้านนอก และด้านใน

ผมจ้องมองภาพที่ปรากฏด้วยความประหลาดใจ อย่างลึ้มว่าตอนนี้ผมอยู่ห่างไกลจากผู้คนนับพันไมล์ แต่เด็กชายตัวน้อยๆ ของผมไม่ได้มีท่าทางว่ากำลังหลงทางแต่ประการใด ดูเขาไม่เหน็ดเหนื่อย หิวกระหาย หรือหวั่นกลัวทั้งยังไม่ปรากฏลักษณะของเด็กน้อยผู้หลงทางกลางทะเลทรายห่างไกลผู้คนเป็นพันๆไมล์ เลยผมต้องใช้ความพยายามอย่างมากกว่าจะหลุดคำพูดออกมาได้

" แต่ ... เธอมาทำอะไรที่นี่ "

เขาพูดซ้ำอีกอย่างสุภาพ ราวกับเป็นเรื่องสลักสำคัญ

" ได้โปรดวาดรูปแกะให้ผมสักตัวหนึ่งเถิด ... "

เมื่อรู้สึกถึงบางสิ่งที่ลึกลับน่าเลื่อมใส คนเรามักไม่กล้าขัดขืน ฉะนั้นแม้ผมจะอยู่ห่างนับพันไมล์จากสิ่งมีชีวิตทั้งมวล ข้ากำลังอยู่ท่ามกลางอันตรายถึงตาย ผมก็ต้องหยิบกระดาษและปากกาหมึกซึมออกมาจากกระเป๋า แต่แล้วก็นึกขึ้นมาได้ว่าผมเคยเรียนแต่วิชาภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ คณิตศาสตร์ และภาษาศาสตร์ ผมจึงพูดกับเด็กน้อย (ด้วยอารมณ์เสียเล็กน้อยว่า) ผมวาดรูปไม่เป็น แต่เขาตอบมาว่า

" ไม่เป็นไร วาดแกะให้ผมสักตัวเถิด "

แต่ผมไม่เคยวาดรูปแกะมาก่อนเลย ผมจึงวาดหนึ่งในสองรูปที่ผมวาดได้ มันเป็นรูปงูเหลือมที่เห็นเฉพาะด้านนอก ..แล้วผมก็ต้องตกใจมากเมื่อเขาบอกว่

" ไม่เอา ผมไม่อยากได้ข้างในท้องงู งูเหลือมอันตรายเกินไป และข้างก็เกะกะเกินไปเหมือนกัน บ้านของผมหลังเล็กนิดเดียวเอง ผมอยากได้แกะมากกว่า วาดแกะให้ผมสักตัวเถิด "

ผมจึงต้องวาดแกะให้เขา เขาจ้องมองอย่างสนใจแล้วก็บอกว่า

" ไม่เอา แกะตัวนี้ป่วยหนักนี่นาเอาแกะตัวใหม่ดีกว่า "

ผมวาดใหม่ เพื่อนผมหัวเราะเบาๆ อย่างสุภาพ

" ดูให้ดีสิ ... ไม่ใช่แกะสักหน่อย มันเป็นแพะต่างหาก ก็มันมีเขาด้วยหนิ "

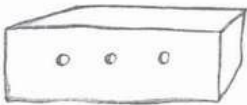
ผมวาดอีกตัว แต่เขาก็ปฏิเสธเหมือนครั้งก่อน

" ตัวนี้แก่เกินไป ผมอยากได้แกะที่จะมีชีวิตอยู่ได้อีกนาน "

ฉะนั้นเมื่อหมดความอดทน และผมยังต้องซ่อมเครื่องบิน ให้เสร็จโดยเร็ว ผมก็เลยวาดส่งๆ ไปแล้ว ยื่นให้เขา

" นี่คือกรงนะ แกะที่เธออยากได้อยู่ข้างใน "

แต่ผมก็ต้องประหลาดใจอีกครั้ง เมื่อเห็นใบหน้าเด็กทอประกายสดใสขึ้นมาทันที

" ดีจัง นี่แหละที่ผมอยากได้ คุณว่ามันกินจุไหม "

" ทำไมละ "

" ก็บ้านผมหลังเล็กนิดเดียวเอง ... "

" คงไม่หรอก ฉันให้แกะตัวเล็กไปนี่นา "

เขาชะโงกหน้าไปติดรูป

" แต่ก็ไม่เล็กเกินไปหรอก ดูลิ ... เขากำลังหลับอยู่ด้วย "

เรื่องราวทั้งหมดที่เล่ามาคือสาเหตุที่ทำให้ผมได้รู้จักเจ้าชายน้อย ..

: : Chapter 3 : :

นานที่เดี๋ยวกว่าผมจะเข้าใจว่าเขามาจากไหน ...

เจ้าชายน้อยตั้งคำถามมากมาย โดยไม่ยอมฟังคำถามของผมเลย มีเพียงประโยคเล็กๆ ที่ค่อยๆ หลุดรอดออกมาอย่างบังเอิญเท่านั้น ที่ทำให้ผมปะติดปะต่อเรื่องราวของเขาได้ เช่น เมื่อเขาเห็นเครื่องบินของผม (ผมจะไม่วาดรูปเครื่องบิน เพราะเป็นรูปที่วาดยากมากสำหรับผม) แล้วเขาก็ถามขึ้นว่า

" นั่นคืออะไร "

" นั่นไม่ใช่สิ่งของหรอก มันบินได้ด้วย มันเป็นเครื่องบิน เครื่องบินของตัวเองแหละ "

ผมรู้สึกภาคภูมิใจกับการได้บอกเขาว่าผมบินได้

" อะไรกัน คุณตกมาจากฟ้าหรือ "

" ใช่ " ผมตอบอย่างอ่อนโยน

" อ่า ... แปลกจัง "

เจ้าชายน้อยหัวเราะสดใส ผมเริ่มหงุดหงิดเพราะอยากให้คนเห็นโชคร้ายของผมครั้งนี้เป็นเรื่องรุนแรงมากกว่า เขาพูดอีกว่า

" ถ้าอย่างนั้น คุณก็มาจากท้องฟ้าเหมือนกัน จากดาวดวงไหนล่ะ "

ผมเริ่มเห็นแสงรางๆ เกี่ยวกับการปรากฏตัวอย่างลึกลับของเขา ผมถามออกไปทันทีว่า

" เธอมาจากดาวดวงอื่นใช่ไหม "

เขาไม่ยอมตอบ กลับเอียงคอไปมาขณะจ้องมองเครื่องบินของผม

" ถ้ามากับเจ้านั้นจริงๆ คุณก็ไม่ได้มาจากที่ไกลๆ นะสิ "

เขาจมสู่ห้วงคิดเป็นเวลานาน แล้วหยิบรูปแกะออกจากกระเป๋า ก้มหน้าก้มตาพิจารณาสมบัติตัวเองอย่างตั้งใจ

คุณคงจะรู้ว่าผมสงสัยใคร่รู้ในเรื่องกึ่งลึกลับของ 'ดาวดวงอื่น' มากขนาดไหน ผมอยากจะรู้เรื่องของเขาให้มากกว่านี้จริงๆ

" เธอมาจากไหนนะเด็กน้อย ' บ้านของเธอ ' อยู่ที่ไหน และเธอจะพาแกะของฉันไปไหน "

เขาตอบหลังจากเงยไปครู่หนึ่ง

" ที่จริงมันก็ตื้นะที่คุณให้กรงนี้กับผม ตอนกลางคืนแกะจะได้ใช้เป็นบ้านได้ "

" แน่นอน และถ้าเธอเป็นเด็กดีฉันจะให้เชือกไว้ผูกแกะในตอนกลางวัน และก็เสาะเล็กๆ อีกต้นด้วย "

ข้อเสนอนี้ทำให้เจ้าชายน้อยงุนงง

" ผูกแกะหรือ เป็นความคิดที่แปลกมาก "

" แต่ถ้าเธอไม่ผูกไว้ เขาก็จะเดินไปที่อื่น และอาจหลงทางได้ ... "

เพื่อนผมหัวเราะกั๊กวานอีกครั้ง

" คุณจะให้เขาเดินไปที่ไหนล่ะ "

" ก็แล้วแต่สิ เดินไปข้างหน้าเรื่อยๆ ... "

แล้วเจ้าชายน้อยก็พูดอย่างเอาจริงเอาจัง

" ไม่เป็นไร บ้านผมหลังเล็กนิดเดียวเอง "

และอาจจะด้วยรู้สึกเศร้าเล็กน้อย เขาเสริมว่า

" เราเดินไปข้างหน้าได้ไม่ไกลนัก ... "

:: Chapter 4 ::

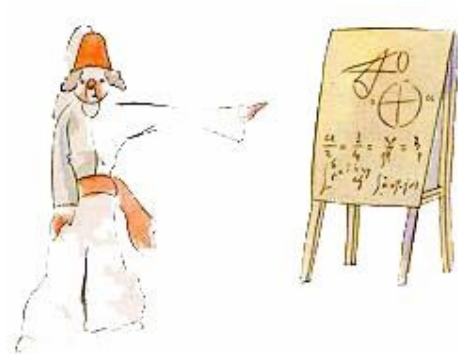
ผมจึงรู้ความลับข้อที่สอง ... นั่นคือ ดวงดาวของเขาไม่ได้ใหญ่กว่าบ้านของเราสักเท่าไรเลย

แต่นั้นไม่ได้ทำให้ผมประหลาดใจมากนัก ผมรู้ว่านอกจากดาวดวงใหญ่ๆ อย่างโลก ดาวพฤหัสบดี ดาวอังคาร หรือดาวศุกร์แล้ว ยังมีดาวอื่นๆ อีกมากมาย บางดวงก็เล็กมากจนมองไม่เห็น แม้จะใช้กล้องดูดาว

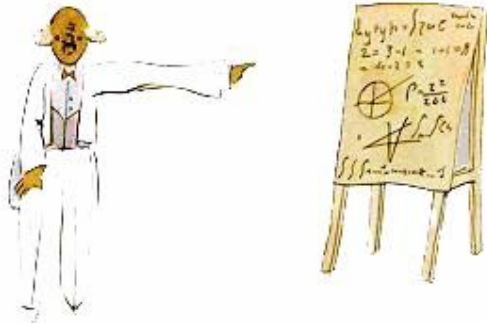
เมื่อนักดาราศาสตร์ค้นพบดาวดวงใหม่ เขาจะให้ชื่อเป็นตัวเลข อย่างเช่น 'ดาวหมายเลข 3251' ผมมีเหตุผลที่เชื่อถือได้ว่าดวงดาวที่เจ้าชายน้อยอยู่ คือดาว บี612 ที่ถูกค้นพบครั้งแรกในกล้องดูดาวของนักดาราศาสตร์ตรีกี ในปี 1909

เขาเสนอรายงานการค้นพบที่ยิ่งใหญ่นี้แก่สภาดาราศาสตร์นานาชาติ แต่ไม่มีใครเชื่อถือเพราะการแต่งตัวที่แปลกเกินไปของเขา

ผู้ใหญ่มักเป็นแบบนี้เสมอ นับเป็นโชคดีของดาว บี612 ที่ผู้เผด็จการตรีกีได้ออกกฎหมายกำหนดโทษถึงประหาร บังคับให้ประชาชนแต่งกายตามแบบยุโรป นักดาราศาสตร์ผู้นั้นได้เสนอรายงานการค้นพบอีกครั้งในปี 1920 ในเครื่องแต่งกายที่งามสง่า และคราวนี้ทุกคนจึงยอมรับ

ที่ผมเล่าเกี่ยวกับดาว บี612 ให้คุณฟัง โดยพูดถึงตัวเลขอย่างละเอียดก็เพราะพวกผู้ใหญ่ นั้นแหละ พวกเขาชอบตัวเลขกันมาก ถ้าคุณพูดถึงเพื่อนใหม่สักคนเขาจะไม่ถามถึงเรื่องสำคัญๆ หรือ เขาจะไม่ถามว่า "เสียงของเขาเป็นอย่างไร เขาชอบเล่นอะไรบ้าง เขาสะสมผีเสื้อด้วยหรือเปล่า" แต่พวกเขาจะถามว่า "เขาอายุเท่าไร มีพี่น้องกี่คน เขาหนักเท่าไร พ่อเขาได้เงินเดือนเท่าไร" ก็เท่านี้เองที่เขาเข้าใจว่าเขาได้รู้จักคนคนนั้นแล้ว ถ้าคุณเล่าให้ผู้ใหญ่ฟังว่า "ฉันเห็นบ้านหลังหนึ่ง ก่อด้วยอิฐสีแดง มีดอกเจอราเนียมอยู่ตรงหน้าต่างและมินกพิราบเกาะบนหลังคา" พวกเขาจะไม่สามารถจินตนาการถึงบ้านหลังนี้ได้เลย แต่ถ้าคุณเล่าว่า "ฉันเห็นบ้านหลังหนึ่งราคาแสนฟรังซ์" เขาจะร้อง "ไอ้โฮ สวยจริงๆ"

ฉะนั้นถ้าคุณบอกเขาว่า "พยานหลักฐานว่าเจ้าชายน้อยมีตัวตนคือเขาเป็นคนมีเสน่ห์ ร่าเริง และเขาอยากได้แกะตัวหนึ่ง เมื่อใครสักคนอยากได้แกะ แสดงว่าเขาต้องมีตัวตนจริงๆ" พวกผู้ใหญ่จะยกไหล่และเยาะว่าคุณทำตัวเป็นเด็กๆ แต่ถ้าคุณเล่าว่า "ดาวที่เขาอยู่คือดาว บี612" นั้นแหละเขาจึงจะเชื่อ และปล่อยความสงสัยให้โอบอ้อมไป

พวกเขาเป็นอย่างนี้เสมอ เด็กๆ จึงต้องอดทนกับผู้ใหญ่เสียเรื่อยไป แต่คนที่เข้าใจชีวิตจะต้องหัวเราะเยาะตัวเลขเหล่านั้นแน่นอน

ความจริงผมอยากจะเริ่มเรื่องนี้ให้เป็นแบบเทพนิยายมากกว่า ผมอยากเล่าว่า

"กาลครั้งหนึ่งมีเจ้าชายน้อยองค์หนึ่งอาศัยอยู่บนดวงดาวที่ใหญ่กว่าตัวเขานิดเดียว เขาอยากจะมีเพื่อน ..." สำหรับคนที่เข้าใจชีวิตอย่างแท้จริง เรื่องแบบนี้ดูจะน่าฟังกว่า

แต่ผมไม่ต้องการให้ใครอ่านเรื่องของผมอย่างผิวเผิน ผมรู้สึกหม่นหมองขณะเล่าถึงอดีตในช่วงนี้ หกปีมาแล้วที่เพื่อนผมได้จากไปพร้อมกับแกะของเขา เป็นเรื่องที่น่าเศร้าใจมากหากเราลืมเพื่อนไปสักคน คนเราไม่ได้มีเพื่อนเสมอไปหรอก แล้วผมก็อาจจะกลายเป็นผู้ใหญ่ที่ไม่สนใจอะไรมากไปกว่าตัวเลข ด้วยเหตุผลทั้งหมดผมออกไปซื้อดินสอกับสีมากระป๋องหนึ่ง มันลำบากอยู่เหมือนกันกับการหัดวาดรูปอีกครั้งในวัยนี้ ในเมื่อผมไม่เคยวาดรูปอะไรอีกเลย นอกจากงูเหลือมทั้งสองชนิดเมื่อตอนอายุหกขวบ

แต่แน่นอน ผมจะพยายามวาดให้เหมือนที่สุดเท่าที่จะทำได้ แม้จะไม่แน่ใจในผลของมันนัก รูปหนึ่งอาจผิดพลาดในเรื่องของขนาด รูปนี้เจ้าชายน้อยตัวโตเกินไป แต่รูปโน้นก็ออกจะเล็กเกินไป ผมลังเลอยู่ว่าเสื้อผ้าเขาควรจะเป็นสีอะไร ผมลงสีสนุกๆไปอาจจะดีหรือไม่ดีก็ได้ บางทีผมอาจเผลอไปบ้างในส่วนที่เป็นรายละเอียด แต่ยกโทษให้ผมเถิด เพราะเพื่อนผมไม่เคยให้คำอธิบายอะไรแก่ผมเลย เขาอาจจะคิดว่าผมก็เหมือนกับเขา แต่จนบัดนี้ผมก็ยังคงรู้สึกไม่สบายใจที่มองไม่เห็นแกะในกล่องใบนั้น ผมอาจจะเป็นผู้ใหญ่ไปแล้ว ..

บางทีผมอาจแก่แล้วจริงๆ

: : Chapter 5 : :

ผมได้รู้จักดาวดวงนั้นเพิ่มขึ้นทุกวัน รวมทั้งการจากลาและการเดินทางของเจ้าชายน้อย เป็นการค่อยๆ รู้อย่างบังเอิญทีละเล็กละน้อย และในวันที่สาม ผมก็ได้รู้เรื่องที่น่าตื่นเต้นเกี่ยวกับต้นไทร

คราวนี้ก็ไม่พ้นต้องเกี่ยวข้องกับเจ้าแกะอีก เมื่ออยู่ๆ เจ้าชายน้อยก็ถามขึ้นด้วยความสงสัยอย่างจริงจัง

" แกะกินพุ่มไม้จริงหรือเปล่า "

" จริงสิ "

" อ่า ... ผมดีใจ "

ผมไม่เข้าใจว่าทำไมจึงเป็นเรื่องสำคัญนักกว่าแกะจะกินพุ่มไม้หรือไม่ แต่เขาก็ถามอีกว่า

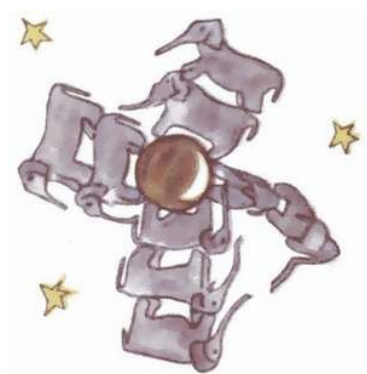
" ถ้าอย่างนั้นเขาก็กินต้นไทรด้วยใช่ไหม "

ผมบอกเจ้าชายน้อยว่า

" ต้นไทรไม่ใช่พุ่มไม้ แต่เป็นไม้ใหญ่ขนาดโบสถ์ ช้างทั้งโขลงก็ไม่อาจกินไทรหมดต้นได้ "

ความคิดเกี่ยวกับช้างทั้งโขลงทำให้เจ้าชายน้อยหัวเราะ

" คงต้องให้พวกเขายืนต่อตัวกันแน่ "

แล้วเขาก็ถามเรื่องเดิมอีกอย่างรอบคอบ

" ก่อนที่ต้นไทรจะโต มันต้องเป็นต้นเล็กๆ ก่อนใช่หรือเปล่า "

" แน่นนอน แต่ทำไมเธอถึงอยากให้แกะกินต้นไทรเล็กๆ เสียละ "

" ก็รู้ๆ กันอยู่ "

เขาตอบราวกับเป็นเรื่องที่เห็นกันชัดเจนอยู่แล้ว ผมต้องพยายามใช้สมองอย่างมากในการขบปัญหานี้ด้วยตัวเอง

ผมคิดเอาเองว่าบนดาวของเจ้าชายน้อยก็มีอะไร เหมือนดาวดวงอื่นๆ คือมีทั้งหญ้าพันธุ์ดีและหญ้าพันธุ์เลว แต่พืชพันธุ์เหล่านั้นเรามองไม่เห็น มันนอนอยู่เฉยๆ ใต้ผืนดิน จนเมื่อรู้สึกอยากจะตื่น ... หน่ออ่อนของมันจะค่อยๆ แทงทะลุดินขึ้นมารับแสงตะวันอย่างสะเทือนอาย ถ้าเป็นต้นอ่อนของหัวผักกาดหรือกุหลาบ เราก็ปล่อยให้มันงอกงามตามใจชอบ แต่ถ้าเป็นต้นอ่อนของไม้พันธุ์เลว เราต้องกำจัดมันทันที คงจะมีไม้พันธุ์เลวๆ มากมายบนดาวของเจ้าชายน้อย และก็คงจะเป็นพวกต้นไทรนี่เอง ผืนดินของดวงดาวอาจจะรกไปตายต้นไทร ถ้าปล่อยให้ไว้นานเกินไปอาจจะไม่สามารถกำจัดได้อีก ต้นไทรจะแผ่ขยายเต็มดวงดาวโดยการขอนไขรากลึกลงไป และถ้าเป็นดาวดวงเล็กมากก็อาจแตกเป็นเสี่ยงๆ ได้

" มันเป็นเรื่องของระเบียบวินัย " เจ้าชายน้อยบอกในเวลาต่อมา

"เมื่อเราเสร็จสิ้นการแต่งตัวในตอนเช้าเราก็ต้องตกแต่งดวงดาวด้วย โดยการกำจัดต้นไทรอย่างสม่ำเสมอ มันชอบขึ้นแซมในกอกุหลาบ และขณะเป็นต้นอ่อนมันก็คล้ายกับกุหลาบมาก เป็นงานที่น่าเบื่อแต่ก็ไม่ยากเย็นอะไร "

วันหนึ่ง เขาขอให้ผมพยายามวาดรูปสวยๆ รูปหนึ่ง เพื่อให้เข้าไปฝังในความทรงจำของเด็กๆ

"ถ้าวันหนึ่งพวกเขาจะออกเดินทาง มันจะช่วยพวกเขาได้ บางทีมันก็ไม่ใช่ว่าสิ่งทีเลวร้ายอะไรหรอกกับการทิ้งงานบางอย่างไว้นานเกินไป แต่ถ้าเกี่ยวกับต้นไทรแล้วละก็ มันจะเป็นความพินาศเลยทีเดียว ผมรู้จักดาวดวงหนึ่ง ที่มีคนหลังยาวอาศัยอยู่ เขาไม่ได้กำจัดต้นไทรสามต้น "

"เด็กน้อย ระวังต้นไทรด้วย"

และจากคำบอกเล่าของเจ้าชายน้อย ผมจึงวาดรูปดวงดาวดวงนั้นสำเร็จ แม้ผมไม่ชอบตั้งตัวเป็นศาสดา แต่เพราะอันตรายอันร้ายกาจของต้นไทรยังเป็นที่รู้จักของคนเพียงกลุ่มน้อย และอาจเป็นอันตรายที่ใหญ่หลวงแก่ผู้ที่หลงไปอยู่ต่างดาว ผมจึงตัดสินใจละเมิดความรู้สึกของตัวเอง ผมกำกับไว้ได้ภาพด้วยว่า "เด็กน้อย ระวังต้นไทรด้วย" เพื่อเตือนใจเพื่อนตัวน้อยๆ ของผม ให้ตระหนักถึงอันตรายที่เขาเคยเฉียดใกล้มาเป็นเวลานานโดยไม่รู้ตัว ผมใช้ความพยายามอย่างยิ่งในการวาดภาพนี้ อย่างน้อยบทเรียนนี้คงไม่สูญเปล่า บางทีคุณอาจมีคำถามว่า ทำไมไม่มีรูปอื่นๆ ในหนังสือเล่มนี้ ที่ใหญ่โตอย่างรูปต้นไทร

คำตอบนั้นง่ายมาก คือผมได้พยายามแล้วแต่ไม่สำเร็จ ส่วนเรื่องต้นไทรนี้ ผมถูกกระตุ้นด้วยความรู้สึกว่ามันเป็นเรื่องสำคัญมากจริงๆ

: : Chapter 6 : :

อา .. เจ้าชายน้อย.. แล้วฉันก็เข้าใจเรื่องราวที่แสนเศร้าของชีวิตเธอ เธอได้รับความเพลิดเพลิน เฉพาะเวลาพระอาทิตย์ตกดินเท่านั้น ...ฉันรับรู้เรื่องนี้ในเช้าวันที่สี่เมื่อเธอบอกว่า

" ผมชอบดูพระอาทิตย์ตกดิน เราไปดูกันเถิด "

" ต้องคอยอีกสักนิด "

" คอยอะไร "

" คอยให้พระอาทิตย์ตกดินนะสิ "

ท่าที่เธอประหลาดใจมากในตอนแรก แล้วเธอก็หัวเราะตัวเองและพูดว่า

" ผมชอบนึกว่าอยู่ในบ้านตัวเองเสมอ "

ความจริงใครๆ ก็รู้ว่า ขณะเป็นเวลาเที่ยงวันในอเมริกา พระอาทิตย์จะกำลังตกในฝรั่งเศส ถ้าเพียงแต่สามารถเดินทางไปฝรั่งเศสได้ภายในหนึ่งนาทีก็จะได้เห็นพระอาทิตย์ตก โชคไม่ดีที่ฝรั่งเศสอยู่ไกลเกินไป แต่บนดาวดวงเล็กๆ ของเธอ เพียงแต่ยกเก้าอี้ไปอีกสองสามก้าว ก็จะได้เห็นเวลาพลบค่ำทุกครั้งที่ต้องการ ...

" ผมเห็นพระอาทิตย์ตกดินวันละสี่สิบสามครั้ง "

" คุณก็รู้ ... เวลาคนเราเศร้าๆ เรามักอยากดูพระอาทิตย์ตก ... "

" วันหนึ่งๆ เธอดูพระอาทิตย์ตกตั้งสี่สิบสามครั้ง เธอคงเศร้ามากใช่ไหม "

เจ้าชายน้อยไม่ตอบ

: : Chapter 7 : :

วันที่ห้า ...เพราะเรื่องแกละอีกแล้วที่ทำให้ผมล่องรู้ความลับเกี่ยวกับตัวเจ้าชายน้อย เขาถามโดยไม่หันให้ผมตั้งตัวราวกับเป็นปัญหาที่ค้างคาอยู่ในใจมานาน

" เมื่อแกละกินพุ่มไม้แล้ว เขาจะกินดอกไม้ด้วยหรือเปล่า "

" แกละจะกินทุกอย่างนั่นแหละ "

" รวมทั้งดอกไม้ที่มีหนามด้วยหรือ "

" ใช่ รวมทั้งดอกไม้ที่มีหนามด้วย "

" ถ้าอย่างนั้นหนามจะมีประโยชน์อะไรละ "

ผมเองก็ไม่รู้เหมือนกัน ผมกำลังวุ่นวายมากกับการพยายามถอดเกลียวที่ติดแน่นเกินไปในเครื่องยนต์ ผมเริ่มจะกังวลอย่างจริงจัง เพราะการเสียของเครื่องยนต์กำลังกลายเป็นเรื่องหนักหนา และการจะหมดลงของน้ำดื่มก็เป็นเรื่องที่น่าหวาดหวั่นอยู่มาก

" ดอกไม้มีหนามไว้ทำไม "

เจ้าชายน้อยไม่เคยยอมยุติคำถามที่เขาตั้งขึ้นมาเลย ผมกำลังหงุดหงิดกับเจ้าเกลียวนั้น ก็เลยตอบส่งๆ ไปว่า

" หนามนะ ไม่ได้มีไว้ทำไมหรอก มันเป็นความชั่วร้ายของพวกดอกไม้มากกว่า "

" โอ ... " หลังจากเงยบไปพักหนึ่ง เขาก็พูดด้วยน้ำเสียงขมขื่นว่า

" ผมไม่เชื่อคุณหรอก ดอกไม้เน้ออ่อนแอมาก เธอไม่มีพิษสงอะไรเลย เธอต้องป้องกันตัวเองเท่าที่สามารถทำได้ และเธอก็คิดว่าเธอดูน่ากลัวแล้ว กับแค่การมีหนามไว้ป้องกันตัว ... "

ผมไม่พูดอะไร เพราะกำลังนึกในใจว่า ถ้าแกยังเกเรอยู่ละก็ เจ้าเกลียวเอ๊ย ฉันจะทุบแกด้วยค้อนนี้แหละ คอยดูสิ แต่เจ้าชายน้อยก็กวนอีก

" แล้วคุณคิดว่าดอกไม้ ... "

" ไม่หรอก ฉันไม่คิดอะไรทั้งนั้นแหละ ฉันกำลังยุ่งอยู่นะ กับงานที่ต้องเอาจริงเอาจังมากด้วย"

เขายืนมองอย่างงุนงง

" งานที่ต้องเอาจริงเอาจัง "

เขามองผมกับค้อนในมือ มองนิ้วมือเประอะคราบน้ำมัน และการก้มหน้าก้มตาสาละวันกับเจ้าสิ่งที่เขาเห็นว่ามันน่าเกลียด

" คุณพูดเหมือนพวกผู้ใหญ่ "

ผมเริ่มรู้สึกละอายใจ แต่เขาก็พูดอย่างสุภาพว่า

" คุณแยกไม่ออกว่าอะไรเป็นอะไร คุณกำลังสับสนมากนะ "

ท่าทางเขาค่อยข้างจะฉุนเฉียว เขาสะบัดผมสีทองไปตามลม

" ผมรู้จักดวงดาวหนึ่งที่นายแดงอาศัยอยู่ เขาไม่เคยเขยชมดอกไม้ ไม่เคยแหงนมองดวงดาว เขาไม่เคยรักใคร ไม่เคยทำอะไรนอกจากนั่งคิดเลข แล้วตลอดทั้งวันก็เฝ้าพูดซ้ำซากว่า 'ฉันเป็นคนเอาจริงเอาจัง ฉันเป็นคนเคร่งเครียด' นั่นทำให้ตัวเขาพองด้วยความหยิ่งจองหอง แต่เขาไม่ใช่คนหรอก เขาเป็นเห็ด "

" เป็นอะไรนะ "

" เป็นเห็ดนะสิ "

เจ้าชายน้อยโกรธจนหน้าซีดเผือด

" เป็นเวลาหลายล้านปี ที่ดอกไม้ได้สร้างหนามออกมา และก็หลายล้านปีเหมือนกันที่แกะกินดอกไม้เข้าไป มันไม่ใช่เรื่องที่น่าเอาจริงเอาจังหรือ ก็กับการค้นหาว่าดอกไม้สร้างหนามเหล่านั้นออกมาทำไม สงครามระหว่างแกะกับดอกไม้ไม่มีความสำคัญเลยหรือ มันไม่ใช่เรื่องน่าขบคิดมากกว่าพวกตัวเลขของนายแดงอ้วนนั่นเลยใช่ไหม และถ้าผมรู้จักดอกไม้สักดอกที่มีเพียงดอกเดียวบนดาวของผมเท่านั้น แล้วก็มีแกะน้อยตัวหนึ่งสังหารดอกไม้ โดยไม่รู้ว่าจะทำอะไรลงไป ยังไม่ใช่เรื่องสำคัญอีกหรือ "

เขากล่าวต่อไปด้วยใบหน้าแดงก่ำ

" ถ้าใครสักคนรักดอกไม้ดอกหนึ่งที่ไม่มีอีกแล้วบนดาวนับล้านๆดวง และเขาก็มีความสุขมากพอแล้วกับเพียงได้นั่งมองและเฝ้าบอกตัวเองว่า 'ดอกไม้ของฉันอยู่นั่นเอง อยู่ ณ ที่นั่น' แล้วถ้าแกะกินดอกไม้ไป สำหรับเขาแล้ว ราวกับดาวทุกดวงดับลงในพริบตา นี่ยังไม่ใช่เรื่องสำคัญอีกหรือ "

แล้วเขาก็ไม่อาจพูดอะไรออกมาได้อีก เขาร้องไห้โฮอย่างระงับไม่อยู่

คำคืนเริ่มคืบคลานเข้ามา ผมวางอุปกรณ์ทุกอย่างไม่แยแสกับค้อน เกลียว ความกระหายน้ำ หรือแม้แต่ความตาย ดินผืนนี้กำลังรอการปลอบประโลม ผมกอดเขา ปลอบโยนเขา

"ดอกไม้ที่รักของเธอไม่ได้ตกอยู่ในอันตรายหรอก ฉันจะวาดปกปากให้แกะของเธอเอง และจะวาดเกราะป้องกันตัวให้ดอกไม้ของเธอด้วย ฉัน ... "

ผมไม่อาจพูดอะไรได้อีกแล้ว ผมรู้สึกถึงความชัดเจนของตัวเอง เพราะไม่รู้ว่าจะเข้าถึงความรู้สึกของเขาได้อย่างไร จะทำให้เขารำเริงอีกครั้งได้อย่างไร โลกของน้ำตาข้างเป็นดินแดนที่แสนลึกลับ

: : Chapter 8 : :

แล้วผมก็ได้รู้จักดอกไม้ดอกนี้ในเวลาไม่นาน ... ดอกไม้ธรรมดาที่ประดับกลีบเพียงชั้นเดียวมีอยู่มากมายบนดาวของเจ้าชายน้อย

เธอไม่ต้องการเนื้อที่มากนัก และไม่เป็นที่พิถีพิถันกับใคร เธอจะบานกลางกอหญ้าในอรุณรุ่ง และค่อยๆเหี่ยวเฉาไปกับสนธยา แต่ดอกไม้ดอกนี้แตกหน่อขึ้นมาในวันหนึ่งจากเมล็ดพันธุ์ที่ไม่มีใครรู้ว่ามาจากไหน เจ้าชายน้อยดูแลพุ่มพืชนออ่อนที่ดูจะแตกต่างจากต้นอื่นนี้อย่างใกล้ชิด เพราะมันอาจจะเป็นต้นไม้อุทโพธิ์ใหม่ก็ได้ แต่หน่ออ่อนกลับชะงักการเติบโตอย่างรวดเร็ว และเริ่มจะกลายเป็นดอกไม้ดอกหนึ่ง เจ้าชายน้อยเฝ้ารอให้ดอกตูมเบ่งบาน เพราะรู้ว่าเธอจะสร้างปรากฏการณ์ที่วิเศษสุด แต่ดอกไม้ก็ไม่หยุดเพียงแค่นั้น เธอกำลังจะกลายเป็นดอกไม้ที่แย้มบานกลางพุ่มใบสีเขียว เธอเลือกสีอย่างประณีต แต่งแต้มด้วยความพิถีพิถันและบรรจงจัดกลีบอย่างงดงาม เธอจะไม่ยอมให้กลีบออกมายับย่นแบบดอกฝิ่นเป็นอันขาด เธอจะเบ่งบานก็ต่อเมื่อเธอคิดว่าเธอเปี่ยมไปด้วยประกายแห่งความงามเท่านั้น เธอรักสวยรักงามมากทีเดียว การแต่งแต้มสีสันในความลึกกลับดำเนินไปวันแล้ววันเล่า แล้วรุ่งเช้าวันหนึ่ง ขณะดวงตะวันโผล่พ้นขอบฟ้า เธอก็ตื่นขึ้นมาทักทายด้วยความงดงามที่เพียบพร้อม เธอพูดขึ้นทั้งที่กำลังอ้าปากหา

" อา ฉันยังตื่นไม่เต็มตาเลย ... ขอโทษด้วยนะ ... ผมฉันยังเป็นกระเชิงอยู่เลย ... "

เจ้าชายน้อยไม่สามารถเก็บกักความปลื้มปีติได้อีกแล้ว

" เธอสวยอะไรอย่างนี้ "

" จริงหรือ " ดอกไม้ตอบอย่างอ่อนโยน " และฉันก็เกิดตอนพระอาทิตย์ขึ้นด้วยนะ ... "

เจ้าชายน้อยรู้ได้ทันทีเลยว่า ดอกไม้ไม่รู้จักถ่อมตัวเลย แต่เธอก็สวยจับใจจริงๆ

" ฉันคิดว่าถึงเวลาอาหารเช้าแล้วนะ ถ้าเธอจะกรุณาคิดถึงฉันบ้าง "

แม้ว่ากำลังงุนงง เจ้าชายน้อยก็อุตสาหะไปหากระป๋องมาร์ดน้ำตามคำขอ ดอกไม้ได้สร้างความปวดร้าวให้เจ้าชายน้อยเพราะความหลงตัวและแสงอันอ่อน เช่น วันหนึ่งขณะกำลังพูดกันถึงหนามแหลมทั้งสี่ของเธอ ดอกไม้ก็บอกเจ้าชายน้อยว่า

" ให้มันมาเถอะ พวกเสือกกับเขี้ยวเล็บของมันนะ "

" บนดาวของฉันไม่มีเสือกหรือก และเสือกก็ไม่กินพุ่มไม้ด้วย "

" ฉันไม่ใช่พุ่มไม้ นะ " ดอกไม้ตอบอย่างนุ่มนวล

" ฉันขอโทษ ... "

" ฉันไม่กลัวเสือกหรือก แต่ฉันกลัวลมโกรก เธอไม่มีที่บังลมเลยหรือ "

เล่าถึงตอนนี้เจ้าชายน้อยพูดกับผมว่า

'ถ้ากลัวลมโกรกละก็ โชคไม่ดีเลยที่เธอเกิดมาเป็นดอกไม้ เธอเป็นดอกไม้ที่เรื่องมากจริงๆ ...'

" เย็นนี้เธอต้องหาอะไรมาครอบฉันไว้ นะ บ้านเธอนี้ร้อนจริงๆ มันอยู่ในที่ที่ไม่เหมาะเลย ไม่เหมือนที่ที่ฉันมา ... "

เธอหยุดไว้แค่นี้เพราะนึกขึ้นได้ว่า เธอมาจากเมล็ดพันธุ์ ไม่มีทางที่จะได้รู้จักโลกอื่นมาก่อนเลย ด้วยความอายที่ถูกจับเท็จได้คาหนังคาเขา ดอกไม้กระแอมสองสามครั้ง และเพื่อโยนความผิดให้เจ้าชายน้อย เธอแสสร้งถามว่า

" เรื่องที่บังลมจะว่าอย่างไร "

" ฉันกำลังจะไปหาพอดี้ แต่เห็นเธอกำลังพูดอยู่ "

เธอยิ่งกระแอมดั่งขึ้นเพื่อให้เจ้าชายน้อยรู้สึกผิด เพราะเหตุนี้แม้จะหลงรักดอกไม้มากเพียงใด เจ้าชายน้อยก็เริ่มไม่ไว้วางใจเธอ เขาใส่ใจในคำพูดไร้สาระมากเกินไป จนทำให้ตัวเองไม่สบายใจ

" ผมไม่น่าไปถือสาเธอเลย "

เจ้าชายน้อยปรับทุกข์กับผมในวันหนึ่ง

" เราไม่ควรฟังดอกไม้พูด แต่เฝ้ามองและดมกลิ่นเธอก็น่าจะพอแล้ว ดอกไม้ของผมส่งกลิ่นหอมฟุ้งไปทั้งดวงดาว แต่ผมเองที่ไม่รู้จักทำให้เบิกบานไปกับมัน เรื่องเขี้ยวเล็บชอบเข้ามารบกวนและทำให้ผมไขว่เขวอยู่เรื่อย "

เขาเล่าต่อไปอีกว่า

" ผมช่างไม่รู้อะไรเอาเสียเลย ผมน่าจะมองเห็นความนุ่มนวลน่ารักที่แฝงอยู่ในความเจ้าเล่ห์อย่างร้ายกาจของเธอ ดอกไม้มักแปรปรวนง่ายอย่างนี้เสมอ แต่ผมอาจเด็กเกินไปที่จะรู้จักรักใคร่ก็ได้ "

:: Chapter 9 ::

เจ้าชายน้อยถือโอกาสนี้มาพร้อมกับการอพยพย้ายถิ่นประจำปีของประดานกป่า

เช้าของวันจาก เขาจัดการกับอะไรๆ บนดวงดาวเรียบร้อยแล้ว เขาขุดเข้ามาในปล่องภูเขาไฟอย่างระมัดระวัง เขาเป็นเจ้าของภูเขาไฟสองลูก มันเหมาะมากสำหรับใช้อุ่นอาหารเช้า เขามีภูเขาไฟที่ดับสนิทแล้วลูกหนึ่งด้วย แต่ก็อย่างที่เขาคเคยพูดเสมอว่า 'เราไม่รู้หรอกว่าจะเกิดอะไรขึ้น' เขาจึงขุดปล่องที่ดับแล้วด้วย ถ้าเราขุดปล่องไฟดีๆ มันก็จะกรุ่นอยู่บางๆ คงที่ และไม่ปะทุอย่างเฉียบพลัน มันจะเป็นเหมือนปล่องไฟตามบ้าน แต่บนโลกของเรามนุษย์ตัวเล็กเกินกว่าจะขุดปล่องภูเขาไฟ นั่นคือเหตุผลที่ว่าทำไมภูเขาไฟจึงยังคงสร้างความเสียหายแก่เราได้อย่างรุนแรง เจ้าชายน้อยถอนต้นไทรเล็กๆ ด้วยความปวดร้าว เขากลัวว่าจะไม่มีโอกาสกลับมาอีก

การงานที่คุ้นเคยเหล่านี้มีความหมายต่อเจ้าชายน้อยมาก และเช้าวันนี้มันก็ยังเป็นสิ่งพิเศษจริงๆ เมื่อเขาไปรดน้ำดอกไม้ไม่เป็นครั้งสุดท้าย และเตรียมฝาแก้วมาครอบกันลมให้เธอ เขารู้สึกอยากจะทำอะไรให้

" ลาก่อน เขาพูดกับดอกไม้ " แต่เธอไม่ยอมตอบ

" ลาก่อน " เจ้าชายน้อยพูดซ้ำ

ดอกไม้กระแอมเบาๆ แต่ไม่ได้เป็นเพราะอาการหวัด แล้วในที่สุดเธอก็พูดอะไรออกมา

" ฉันนี่โง่จริงๆ เลย ยกโทษให้ฉันด้วยนะ และขอให้เธอมีความสุขมากๆ "

เจ้าชายน้อยรู้สึกแปลกใจที่ไม่มีการกระทบกระทั่งแบบเหมือนอย่างเคย เขาเงยหน้าด้วยความงุนงง มือถือฝ่าแก้วชะงักอยู่ เขาไม่ค่อยจะเข้าใจความสุภาพและสงบเสงี่ยมที่เกิดขึ้นเลย

" แต่ ... ฉันรักเธอนะ " ดอกไม้บอก

" เธอไม่เคยรู้เลยใช่ไหม เป็นความผิดของฉันเองแหละ แต่มันไม่สำคัญหรอก เธอโง่พอๆ กับฉันเลยนะ ขอให้เธอมีความสุขมากๆ ... แล้วก็ทิ้งฝ่าแก้วนั้นเสียเถอะ ฉันไม่ต้องการมันแล้วละ "

" แต่ลม ... "

" ฉันไม่ได้เป็นหวัดมากมายอะไรหรอก อากาศที่สดชื่นยามค่ำคืน ทำให้ฉันรู้สึกสบายดี อย่าลืมนะว่าฉันเป็นดอกไม้ "

" แล้วพวกสัตว์ล่ะ "

" ฉันก็ต้องยอมทนกับพวกหนอนบ้าง ถ้าอยากจะทำใจดีเสียสวยๆ ไม่อย่างนั้นใครจะมาเยี่ยมฉันเมื่อเธอจากไป แล้วพวกสัตว์ใหญ่ๆ ฉันก็ไม่กลัวหรอก เพราะฉันมีหนามไว้ป้องกันตัว "

เธอชี้ให้ดูหนามทั้งสี่อย่างไรมารยา แล้วเสริมว่า

" อย่าอ้ออ้ออยู่เลย น่ารำคาญจะตายไป เมื่อเธอตัดสินใจจะไปก็ไปเสียสิ "

นั่นเพราะเธอไม่ต้องการให้เขาเห็นน้ำตา ช่างเป็นดอกไม้ที่หยิ่งเอาเสียจริงๆ ...

: : Chapter 10 : :

เจ้าชายน้อยเดินทางเข้าไปในรัศมีของดาวหมายเลข 325 326 327 328 329 และ 330 เขาจึงเข้าไปเยี่ยมเยียนเพื่อหาความรู้ และอื่นๆ ที่น่าสนใจ

ดาวดวงแรกเป็นที่ประทับของพระราชา ฉลองพระองค์ด้วยผ้าขนสัตว์สีแดงเข้ม บนบัลลังก์ธรรมดาๆ แต่ดูสง่างาม

" อ่า นั่นประชาชนของฉัน พระราชาร้องขึ้นทันทีที่เห็นเจ้าชายน้อย "

เจ้าชายน้อยถามตัวเองว่า

" พระองค์รู้จักฉันได้อย่างไร ในเมื่อเขาไม่เคยเห็นฉันมาก่อน "

เขาไม่รู้หรือว่าโลกทั้งโลกแคบมากสำหรับพระองค์ และคนทุกๆ คนก็คือประชาชนของพระองค์

" เข้ามาใกล้ๆ ให้ฉันเห็นชัดๆ หน่อยสิ "

พระราชาสั่งเจ้าชายน้อยอย่างถือดีในความเป็นกษัตริย์

เจ้าชายน้อยสอดสายสายตาหาที่นั่ง แต่ดาวทั้งดวงรุ่งริ่งไปด้วยฉลองพระองค์ขนสัตว์ที่แสนวิไลมาหระ เขาต้องยืนอยู่กับที่จนรู้สึกอ่อนเพลียจึงหาวออกมา

" อย่าเสียมารยาทโดยการหาวต่อหน้าพระราชา ฉันขอสั่งห้ามอย่างเด็ดขาด "

" ก็หม่อมฉันไม่สามารถกลั้นไว้ได้ "

เจ้าชายน้อยบอกด้วยความงุนงงอย่างที่สุด " หม่อมฉันเดินทางมาไกล และยังไม่ได้พักเลย "

" ถ้าอย่างนั้น ฉันอนุญาตให้เธอหาว ฉันก็ไม่เคยเห็นใครหาวมาหลายต่อหลายปีแล้วเหมือนกัน การหาวเป็นสิ่งประหลาดสำหรับฉัน หาวอีกครั้งสิ นี่เป็นคำสั่ง "

" หม่อมฉันอายจนหาว่าไม่ได้อีกแล้ว" เจ้าชายน้อยตอบ หน้าแดง

" อืม ... อืม ... ถ้าอย่างนั้นฉันขอสั่งให้เธอหา และก็ ..."

พระราชอาพุดตะกุกตะกัก และดูท่าจะฉุนเฉียวมาก เพราะพระองค์ถือเป็นเรื่องสำคัญมากในการที่ทุกคนจะต้องเชื่อฟังพระองค์ พระองค์จะไม่ยอมให้มีการกระด้างกระเดื่องอย่างเด็ดขาด เพราะทรงปกครองด้วยระบบสมบูรณาญาสิทธิราช แต่ทรงเป็นคนมีเหตุผล คำสั่งของพระองค์จึงเป็นคำสั่งที่มีเหตุผล

" ถ้าฉันสั่ง" พระราชอาพุดด้วยน้ำเสียงปกติ "ถ้าฉันสั่งนายพลคนหนึ่งให้จัดการเปลี่ยนนกกเป็นทะเล และเขาไม่จัดการตามคำสั่งนั้นไม่ใช่ความผิดของนายพล มันเป็นความผิดของฉันเอง"

" หม่อมฉันจะนั่งได้หรือเปล่า" เจ้าชายน้อยถามอย่างขลาดๆ

" ฉันอนุญาตให้เธอนั่งได้" พระราชอาพุดรับสั่ง แล้วขยับเสื่อคลุมขนสัตว์อย่างสง่างาม

เจ้าชายน้อยอดสงสัยไม่ได้ "ดาวดวงนี้เล็กนิดเดียว มีอะไรให้พระองค์ปกครองได้บ้าง หม่อมฉันขอพระราชทานอภัยโทษสำหรับคำถามต่อไปนี้ ... "

" ฉันอนุญาตให้เธอถามได้ " พระราชอาพุดรับสั่งทันที

" ได้ฝ่าพระบาท พระองค์ทรงปกครองอะไร "

" ทุกอย่าง" พระราชอาพุดตอบอย่างง่ายดาย

" ทุกอย่างเลยหรือ "

พระราชอาพุดชี้ที่ดวงดาวที่กำลังประทับ และเลยไปถึงดาวพระเคราะห์ และดาวฤกษ์ดวงอื่นๆ

" ทั้งหมดนี้เลยหรือ" เจ้าชายน้อยถามย้ำ

" ใช่ทั้งหมดนี้เลย " พระราชอาพุดตอบ เพราะพระองค์ไม่ใช่เพียงกษัตริย์ผู้มีอำนาจสมบูรณบนดาวดวงนี้เท่านั้น แต่ยังทรงเป็นกษัตริย์แห่งจักรวาลอีกด้วย

" แล้วดวงดาวต่างๆ เชื่อฟังพระองค์ดีหรือ "

" แน่นนอน พวกเขาเชื่อฟังมากฉันไม่ยอมให้มีการกระด้างกระเดื่องเป็นอันขาด " พระราชอาพุด

นี่ก็เช่นกันที่ทำให้เจ้าชายน้อยอัศจรรย์ใจมาก ถ้าเขาได้ครอบครองทุกสิ่งทุกอย่างเหมือนพระราชาก็คงไม่ใช่เพียงสี่สิบสามครั้ง แต่จะเป็นเจ็ดสิบสองหรืออาจหนึ่งร้อยถึงสองร้อยครั้ง ที่เขาจะได้เห็นพระอาทิตย์ตกดินในแต่ละวันโดยไม่ต้องเลื่อนเก้าอี้เลย เขารู้สึกเศร้าเล็กน้อย เมื่อหวนนึกถึงการพรางจากดาวดวงน้อยๆ ของเขามา นั่นทำให้เขากล้าทูลขอพระราชอา

" หม่อมฉันอยากเห็นพระอาทิตย์ตกดิน .. ขอพระองค์ ได้โปรดสั่งให้พระอาทิตย์ตกดินด้วยเถิด ..."

" ถ้าฉันสั่งให้นายพลคนหนึ่งบินออกจากดอกไม้ดอกหนึ่งไปยังอีกดอก เหมือนตั้งเป็นผีเสื้อ หรือสั่งให้เขียนนิยายโศกนาฏกรรม สั่งให้เปลี่ยนนกกเป็นทะเล แล้วนายพลคนนั้นไม่ทำตามคำสั่ง ระหว่างฉันกับเขา ใครจะเป็นฝ่ายผิด "

" ต้องเป็นพระองค์ "เจ้าชายน้อยตอบอย่างหนักแน่น

" ถูกแล้ว เราต้องสั่งให้คนทำอะไรเท่าที่เขาสามารถทำได้ อำนาจต้องใช้ควบคู่ไปกับเหตุผล ถ้าเธอสั่งให้ประชาชนไปกระโจนลงทะเล พวกเขาจะต้องปฏิเสธแน่นอน ฉันได้รับการสวามิภักดิ์ เพราะคำสั่งของฉันมีเหตุผลนั่นเอง " พระราชารับสั่ง

" แล้วเรื่องพระอาทิตย์ตกดินของหม่อมฉันล่ะ " เจ้าชายน้อยไม่เคยลืมคำถามที่ตั้งไว้เลย

" พระอาทิตย์ตกหรือ เธอจะได้เห็นแน่ ฉันจะสั่งให้ แต่ต้องรอให้อยู่ในสถานการณ์ที่เหมาะสมตามหลักรัฐศาสตร์ก่อน "

" แล้วเมื่อไรจึงจะเหมาะสม " เจ้าชายน้อยถาม

" อืม อืม " พระราชาตอบขณะมองดูปฏิทินขนาดยักษ์

" อาจจะเป็นเย็นนี้สักทุ่มสี่สิบ แล้วเธอจะเห็นว่าฉันได้รับการเชื่อฟังเป็นอย่างดีทีเดียว "

เจ้าชายน้อยหัวอีก เขารู้สึกเสียใจที่ไม่อาจอยู่รอจนพระอาทิตย์ตกดิน เพราะเขาเริ่มจะเบื่อบ้างแล้ว

" หม่อมฉันไม่มีอะไรจะทำแล้ว เห็นจะต้องไปเสียที "

" อย่าไปนะ " พระราชาผู้รู้สึกภาคภูมิใจกับการมีประชาชนในบังคับ รีบร้องห้าม

" เธอยังไปไม่ได้ ฉันจะแต่งตั้งเธอเป็นเสนาบดี "

" เสนาบดีอะไร "

" เสนาบดี ... อืม ... ยุติธรรม "

" แต่ไม่มีคนให้พิจารณาคดีนี้ "

" รู้ได้อย่างไร ฉันยังไม่ได้ตรวจตราทั่วทั้งราชอาณาจักรเลย ฉันแก่มากแล้ว และบนดาวนี้ก็ไม่มีที่จอดรถด้วย ฉันจะเหนื่อยมากถ้าต้องใช้วิธีเดินสำรวจ " พระราชาตรัส

" แต่หม่อมฉันเห็นทั่วแล้ว " เจ้าชายน้อยพูดขณะก้มลงมองอีกฟากของดวงดาว "ไม่เห็นมีใครสักคน"

" เธอตัดสินใจเองก็ได้ " พระราชายังไม่ยอมลดละ " ตัดสินใจเองนี้ยากกว่าตัดสินคนอื่นมากมายนัก ถ้าเธอประสบความสำเร็จในการตัดสินใจเอง เธอก็จะเป็นปราชญ์ที่แท้จริง "

" หม่อมฉันตัดสินใจเองไม่ได้ว่าอยู่ที่ไหน " เจ้าชายน้อยพูด

" อืม ... ฉันรู้สึกว่าบนดาวของฉันมีหนูแก่งๆ อยู่ตัวหนึ่ง ฉันได้ยินเสียงมันตอนกลางคืน เธอพิจารณาคดีเจ้าหนูแก่งก็ได้ เธออาจพิพากษาประหารชีวิตมัน ในบางครั้งชีวิตของมันขึ้นอยู่กับความยุติธรรมของเธอ แต่เธอควรลดโทษให้มันบ้างเพื่อถนอมชีวิตมันไว้ เพราะมีอยู่ตัวเดียวบนดาวดวงนี้ "

พระราชารับสั่ง

" หม่อมฉันไม่ชอบพิพากษาประหารชีวิตใคร และหม่อมฉันคิดว่า ได้เวลาที่จะต้องไปแล้ว " เจ้าชายน้อยตอบ

" ยังไปไม่ได้ " พระราชาสั่ง แม่เจ้าชายน้อยพร้อมที่จะไปแล้ว แต่เขาไม่ยากทำร้ายจิตใจกษัตริย์ชรา จึงพูดขึ้นว่า

" ถ้าพระองค์ปรารถนาการจงรักภักดีอย่างแท้จริง พระองค์จะต้องออกแต่เฉพาะคำสั่งที่มีเหตุผล เป็นต้นว่า พระองค์ควรจะสั่งให้หม่อมฉันไปจากที่นี่เดี๋ยวนี้ เพราะสถานการณ์กำลังเหมาะสมกับคำสั่งแบบนี้มาก "

พระราชาไม่พูดอะไรอีก เจ้าชายน้อยลงเลินิดหน่อย เขาถอนหายใจแล้วรีบลาจากไป

" ฉันขอแต่งตั้งให้เธอเป็นทูตประจำดวงดาว " พระราชาตะโกนตามหลังมา

พระองค์ยังคงวางท่าอย่างผู้มีอำนาจเต็มที

" พวกผู้ใหญ่นี้แปลกจริงๆ " เจ้าชายน้อยบอกตัวเองขณะเดินทางต่อ

: : Chapter 11 : :

ดาวดวงที่สองเป็นที่อยู่ของคนหลงตัวเองคนหนึ่ง

" อา อา ... มีคนที่ชื่นชมฉันเดินทางมาเยี่ยมฉันอีกแล้ว "

คนหลงตัวเองร้องขึ้นแต่ไกลทันทีที่เห็นเจ้าชายน้อย เขามักจะคิดว่าคนอื่นชื่นชมนับถือเขาทั้งสิ้น

" อรุณสวัสดิ์ " เจ้าชายน้อยทัก "คุณสวมหมวกแปลกจัง "

"มันมีไว้สำหรับถอดเวลาโค้งคำนับ เมื่อมีคนโห่ร้องต้อนรับฉันนะ แต่โชคไม่ดีที่ไม่ค่อยมีคนผ่านมาทางนี้กันเลย " คนหลงตัวเองอธิบาย

" อา อย่างไรนะ " เจ้าชายน้อยไม่ค่อยจะเข้าใจ

" ดบมือก่อนสิ เอามือข้างหนึ่งมาชนกับอีกข้างอย่างไรล่ะ "

เจ้าชายน้อยทำตาม คนหลงตัวเองโค้งอย่างสวยงาม พร้อมกับเปิดหมวกขึ้น

" สนุกกว่าตอนไปเยี่ยมพระราชาก็ " เจ้าชายน้อยนึกในใจ แล้วก็ دبมืออีก

คนหลงตัวเองโค้งคำนับพร้อมกับเปิดหมวกเหมือนเดิม ห้านาทีผ่านไป เจ้าชายน้อยเริ่มเบื่อกับการเล่นซ้ำซาก

" ถ้าจะให้หมวกตกลงมาจะต้องทำอะไร " เขาถาม แต่คนหลงตัวเองไม่ได้ยิน เขาจะได้ยินเฉพาะคำชมเท่านั้น

" เธอชื่นชมฉันมากเลยใช่ไหม " เขาถามเจ้าชายน้อย

" ชื่นชมหมายความว่าอย่างไร "

" ชื่นชมก็หมายความว่า เธอยอมรับว่าฉันหล่อที่สุด แต่งตัวดีที่สุด รวยที่สุด และฉลาดที่สุดบนดาวดวงนี้ "

" ดาวดวงนี้ก็มีคุณคนเดียวอยู่แล้วนี่ "

" ก็ทำให้ฉันพอใจหน่อยไม่ได้หรือ ขึ้นชมฉันหน่อยสิ "

" ผมชื่นชมคุณมาก " เจ้าชายน้อยพูดแล้วยักไหล่ แต่มันจะได้อะไรขึ้นมาบ้างละ แล้วเขาก็ออกเดินทางต่อ

" พวกผู้ใหญ่นี้ชอบกลจริงๆ " เจ้าชายน้อยบอกตัวเอง

: : Chapter 12 : :

ดาวดวงถัดมาเป็นถิ่นฐานของชายชู้เมา การเยียมเยียนครั้งนี้ใช้เวลาสั้นมาก แต่ก็ทำความเศร้าใจให้เขามากเช่นกัน

" คุณกำลังทำอะไร "

เขาถามชายชู้เมาที่จมอยู่ในความเงิบหน้าขวดเหล้ากองโต ทั้งที่มีเหล้าเต็มและที่เป็นขวดเปล่าๆ

" ฉันกำลังกินเหล้า " ชายชู้เมาตอบด้วยท่าทางเศร้าสลด

" ทำไมคุณต้องกินเหล้าด้วย " เจ้าชายน้อยถาม

" เพื่อลืมอะไรบางอย่าง " ชายชู้เมาตอบ

" ลืมอะไรล่ะ " เจ้าชายน้อยถามด้วยความสงสัย

" ลืมเรื่องที่น่าอัปอาย " ชายชู้เมาตอบแล้วก้มหน้า

" แล้วคุณอายุเรื่องอะไร " เขาถามเพราะอยากจะช่วยเหลือ

" อายุเรื่องที่ต้องกินเหล้านะสิ " ชายชู้เมาตอบแล้วเก็บตัวเขาสู่ความเงิบ

เจ้าชายน้อยจากไปอย่างงุนงง

" พวกผู้ใหญ่นี้แปลกจัง " เขาบอกตัวเองขณะเดินทางต่อ

: : Chapter 13 : :

ดาวดวงที่สี่เป็นดาวของนักธุรกิจ

ชายคนนี้อยู่จนไม่มีเวลาแม้แต่จะเงยหน้ามองเจ้าชายน้อย

" อรุณสวัสดิ์ " เจ้าชายน้อยทัก บุหรีคุณหมดมวนแล้วนะ "

"สามกับสองเป็นห้า ห้ากับเจ็ดเป็นสิบสอง สิบสองกับสามเป็นสิบห้า อรุณสวัสดิ์ สิบห้ากับเจ็ดเป็นยี่สิบสอง ยี่สิบสองกับหกเป็นยี่สิบแปด ไม่มีเวลาจดมันขึ้นมาใหม่แล้ว ยี่สิบหกกับห้าเป็นสามสิบเอ็ด เอ้อ ทั้งหมดก็ห้าร้อยเอ็ดล้านหกแสนสองหมื่นสองพันเจ็ดร้อยสามสิบเอ็ด "

" ห้าร้อยล้านอะไรหรือ "

" ว่าอย่างไรนะ เธอยังไม่ไปอีกหรือนี่ ห้าร้อยล้าน ...ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน ฉันมีงานมากจริงๆ ฉันเป็นคนเอาการเอางาน ไม่ใช่คนสนุกอยู่กับเรื่องไร้สาระหรอก สองกับห้ากับเจ็ด ..."

" ห้าร้อยเอ็ดล้านอะไรละ " เจ้าชายน้อยไม่เคยตั้งคำถามที่ตั้งไว้เลย นักธุรกิจเงยหน้าขึ้น

" ห้าสิบสี่ปีที่ฉันอยู่บนดาวดวงนี้ฉันถูกรบกวนสามครั้ง ครั้งแรกเมื่อยี่สิบสองปีที่แล้ว โดยแมลงภูตัวหนึ่ง พระเจ้าเท่านั้นที่รู้ว่ามันบินมาจากไหน มันทำเสียงดังอย่างร้ายกาจ จนฉันบอกเลขผิดถึงสี่แห่ง ครั้งที่สองเมื่อยี่สิบเอ็ดปีก่อน โดยการจู่โจมของโรคไขข้ออักเสบ ฉันขาดการออกกำลังกาย ไม่มีเวลาแม้แต่จะไปเดินเล่น ฉันเป็นคนคร่ำเคร่งกับงานมาก และครั้งที่สาม ก็นี่อย่างไรละ ฉันกำลังพูดว่า ห้าร้อยเอ็ดล้าน ..."

" ล้านอะไร "

นักธุรกิจเริ่มจะเข้าใจแล้วว่า เขาจะไม่ได้พบกับความสงบอีกแล้ว

" ล้านๆ ของอะไรบางอย่างที่เรามักจะเห็นในท้องฟ้า "

" แมลงวันหรือ "

" ไม่ใช่ เป็นของเล็กๆ ที่เปล่งแสงเป็นประกาย "

" หรือว่าเป็นผึ้ง "

" ไม่ใช่ ของเล็กๆ สีทอง ที่พวกข้า่เกยจหลังยาวขอบเก็บไปนั่งฝืนถึง แต่ฉันเป็นคนเอาการเอางาน ฉันไม่มีเวลาไปนั่งฝืนแบบนี้หรอก "

" อ่า ... ดวงดาวนะหรือ "

" ใช่แล้ว ดวงดาวนั้นแหละ "

" แล้วคุณเกี่ยวอะไรกับดาวห้าร้อยล้านดวงนั้นด้วยล่ะ "

" ห้าร้อยเอ็ดล้านหกแสนสองหมื่นสองพันเจ็ดร้อยสามสิบเอ็ดดวงต่างหาก ฉันเป็นคนเอาจริงเอาจังมาก ฉันชอบทำอะไรให้รอบคอบ "

" แล้วคุณเกี่ยวข้องกับดวงดาวพวกนั้นอย่างไร "

" เกี่ยวข้องอย่างไรนะหรือ "

" ใช่ "

" ก็ไม่มีอะไรหรอก ฉันเป็นเจ้าของมันนะสิ "

" คุณเป็นเจ้าของดาวทั้งนั้นเลยหรือ แต่ผมเพิ่งเจอพระราชินีที่เป็น ... "

" พระราชินีไม่ใช่เจ้าของ พระองค์ทรง 'ปกครอง' มันคนละอย่างกัน "

" คุณเป็นเจ้าของดวงดาวเพื่ออะไร "

" เพื่อแสดงว่าฉันเป็นเศรษฐีนะสิ "

" คุณเป็นเศรษฐีเพื่ออะไร "

" เพื่อซื้อดาวดวงอื่นที่อาจมีคนพบเพิ่มขึ้น "

" คนคนนี้มีความคิดดีจริงๆ คล้ายคนซีเมา "

เจ้าชายน้อยบอกตัวเอง แล้วเขาก็ตั้งคำถามต่อ

" คนเราจะเป็นเจ้าของดวงดาวได้อย่างไร "

" ก็มันเป็นของใครล่ะ" นักธุรกิจสวนทันควินด้วยความฉุนเฉียว "

" ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน คงไม่เป็นของใครหรอก "

" ถ้าอย่างนั้นมันก็เป็นของฉัน เพราะฉันเป็นคนคิดเรื่องนี้ขึ้นก่อน "

" แค่นี้หรือคือเหตุผลทั้งหมด "

" แน่แน่นอน เมื่อเธอเจอเพชรที่ไม่มีเจ้าของ มันก็ต้องเป็นของเธอ ถ้าเธอค้นพบเกาะแห่งหนึ่ง ซึ่งไม่มีเจ้าของ มันก็ต้องเป็นของเธอเหมือนกัน เมื่อเธอคิดอะไรขึ้นเป็นคนแรกแล้วนำไปจดทะเบียน

ลิขสิทธิ์ ความคิดนั้นก็จะ เป็นของเธอคนเดียว และฉันก็เหมือนกัน ฉันเป็นเจ้าของดวงดาวเพราะไม่เคยมีใครคิดถึงการเป็นเจ้าของมันมาก่อน "

" ก็อาจเป็นไปได้ แล้วคุณเอามันไปทำอะไรล่ะ " เจ้าชายน้อยถาม

" ฉันก็จัดมันให้เป็นระเบียบ ฉันนับแล้วก็นับอีกมันยากอยู่นะ แต่ฉันเป็นคนทำอะไรทำจริง " นักธุรกิจตอบ

เจ้าชายน้อยรู้สึกไม่ค่อยพอใจ

" สำหรับผมนะ ถ้าผมเป็นเจ้าของผ้าพันคอสักผืน ผมจะเอามาพันคอไปไหนมาไหนด้วย ถ้าผมเป็นเจ้าของดอกไม้สักดอก ผมก็สามารถเด็ดนำติดตัวไปได้เหมือนกัน แต่คุณเด็ดดวงดาวไม่ได้นี่นา "

" ฉันเอามันใส่ในดาราकारได้ "

" หมายความว่าอย่างไร "

" หมายความว่าฉันจดจำนดวงดาวแล้วเก็บไว้ในสินชักล้นกุญแจ "

" แค่นี้หรือ "

" แค่นี้ก็พอแล้ว "

" ดลกจ้ง " เจ้าชายน้อยคิด " ฟังเหมือนนิทาน แต่ไม่มีสาระอะไร "

เรื่องที่มีสาระในความคิดของเจ้าชายน้อย แตกต่างจากในความคิดของผู้ใหญ่มากมายนัก

" ผมเป็นเจ้าของดอกไม้ดอกหนึ่ง ผมดูแล และรดน้ำทุกวัน ผมเป็นเจ้าของภูเขาไฟสามลูก ผมขุดเขมาที่ปล่องไฟทุกอาทิตย์ ผมขุดปล่องที่ดับแล้วด้วย เราไม่รู้หรอกว่าจะเกิดอะไรขึ้น ผมทำประโยชน์แก่ภูเขาไฟและดอกไม้ ผมจึงได้เป็นเจ้าของ แต่คุณไม่ได้ทำอะไรแก่ดวงดาวเลย "

นักธุรกิจอ้าปากค้างไม่รู้จะโต้ตอบอย่างไร

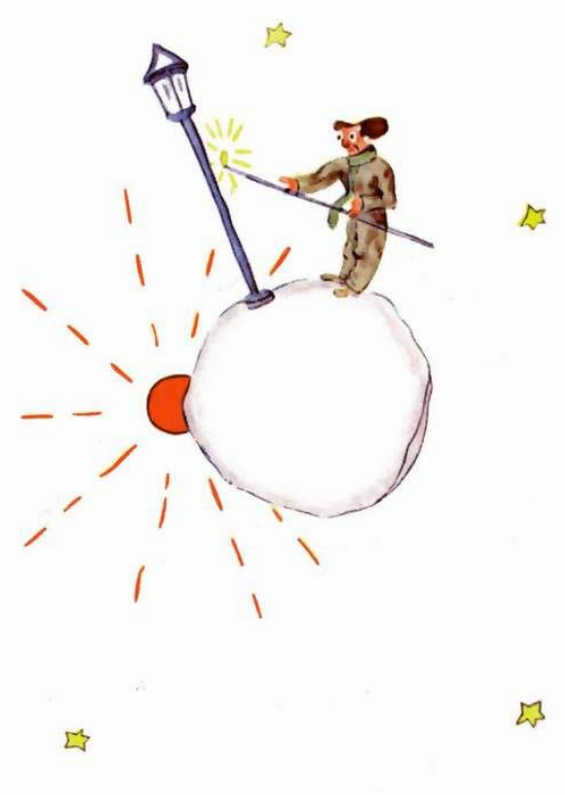
แล้วเจ้าชายน้อยก็ออกเดินทางต่อ

" พวกผู้ใหญ่นี้คิดอะไรแปลกๆ " เขาบอกกับตัวเองขณะออกเดินทาง

: : Chapter 14 : :

ดาวดวงที่ห้าเป็นดวงที่แปลกมาก มีเนื้อที่เล็กนิดเดียว และมีที่ว่างเฉพาะสำหรับโคมไฟกับคนจุดโคมเท่านั้น เจ้าชายน้อยแปลกใจว่าโคมไฟกับคนจุดโคมไฟจะมีประโยชน์อะไร ในฟากฟ้าของดวงดาวที่ไม่มีบ้านเรือน และผู้คน เขาพูดกับตัวเองว่า

" ชายคนนี้อาจจะดูไร้ประโยชน์ แต่เขาก็ไร้ประโยชน์น้อยกว่าพระราชฯ คนหลงตัวเอง นักธุรกิจ หรือคนขี่เม้า อย่างน้อยงานของเขาก็มีคุณค่า เมื่อเขาจุดโคมก็เท่ากับเขาได้ก่อให้เกิดดาวขึ้นอีกหนึ่งดวงหรือดอกไม้อีกหนึ่งดอก เมื่อเขาดับโคมไฟก็เป็นช่วงเวลาแห่งการหลับใหลของดอกไม้หรือดวงดาว นับเป็นงานที่งดงามมาที่เดียวมันมีคุณค่าอย่างแท้จริง เพราะมันก่อให้เกิดความงาม "

เมื่อเข้าไปถึงดาวดวงนี้เขาจึงโค้งคำนับด้วยความชื่นชม

" อรุณสวัสดิ์ คุณดับโคมของคุณทำไม "

" มันเป็นหน้าที่ " คนจุดโคมตอบรับ

" อรุณสวัสดิ์ "

" หน้าที่คืออะไร "

" คือการดับไฟในโคม ราตรีสวัสดิ์ " เขาจุดไฟอีก

" แล้วคุณจุดไฟอีกทำไม "

" มันเป็นหน้าที่ " คนจุดโคมตอบ "

" ผมไม่เข้าใจ " เจ้าชายน้อยพูด

" ไม่เห็นมีอะไรต้องเข้าใจ " คนจุดโคมตอบ

" หน้าที่ก็คือหน้าที่ อรุณสวัสดิ์ " คนจุดโคมตอบแล้วก็ดับไฟ

เขาซับเหงื่อบนหน้าผากด้วยผ้าเช็ดหน้าตาหมากรุกสีแดง

" งานของฉันเหน็ดเหนื่อยมาก เมื่อก่อนมันก็เป็นงานที่น่าทำอยู่หรอก ฉันจะดับไฟในตอนเช้า และจุดใหม่ในตอนเย็น ฉันมีเวลาพักผ่อนตลอดวัน และได้นอนตลอดคืน ..."

" แล้วหลังจากนั้นล่ะ มีการเปลี่ยนแปลงคำสั่งหรือ "

" คำสั่งไม่ได้เปลี่ยนแปลงหรอก นั่นคือจุดสำคัญของเรื่องล่ะ ดวงดาวหมุนเร็วขึ้นทุกปี แต่คำสั่งไม่เคยเปลี่ยนแปลง " คนจุดโคมตอบ

" แล้วอย่างไรต่อไปล่ะ " เจ้าชายน้อยถาม

" ก็ตอนนี้มันหมุนหนึ่งรอบต่อนาทีนะสิ ฉันไม่มีเวลาพักผ่อนแม้แต่วินาทีเดียว จะต้องทั้งจุดและดับไฟทุกๆ นาที "

" แปลกจัง วันหนึ่งๆ ของคุณมีเพียงหนึ่งนาที "

" ไม่เห็นแปลกอะไรเลย นี่เดือนหนึ่งแล้วนะที่เรายืนคุยกัน คนจุดโคมตอบ"

" เดือนหนึ่งแล้วหรือ "

" ใช่ สามสิบนาทีก็คือสามสิบวัน ราตรีสวัสดิ์ " แล้วเขาก็จุดไฟอีก

เจ้าชายน้อยเฝ้ามอง และให้รู้สึกรักคนจุดโคมผู้ซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ เขาเอนคิดไปถึงพระอาทิตย์ตกดินที่เคยพำเฝ้าถึง และเฝ้าเลื่อนเก้าอี้ติดตาม เขาอยากจะช่วยเพื่อนคนนั้นมาก

" ผมรู้วิธีที่จะทำให้คุณได้พักผ่อนทุกครั้งที่คุณต้องการ "

" ฉันอยากพักผ่อนอยู่ตลอดเวลา " คนจุดโคมตอบ

บางทีคนเราก็อาจจะซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ และอาจจะเกียจคร้านได้ในเวลาเดียวกัน

เจ้าชายน้อยบอกไปว่า " ดาวของคุณเล็กมาก เพียงสามก้าวก็เดินรอบแล้ว คุณก็เดินช้าๆ ไปตลอดวันเพื่อให้เป็นเวลากลางวัน เมื่อคุณอยากจะพัก คุณก็เดินไปเรื่อยๆ อย่างนี้ ... แล้วกลางวันก็จะยาวนานเท่าที่คุณต้องการ "

" ไม่เห็นจะทำให้ดีขึ้นไปเลย สิ่งที่ผมรักที่สุดในชีวิตก็คือการนอน " คนจุดโคมตอบ

" ถ้าอย่างนั้นก็แหย่น้อยนะ " เจ้าชายน้อยบอก

" ใช่ โชคไม่ดีเลย " คนจุดโคมบอก

" อรุณสวัสดิ์ " แล้วเคาก็ดับไฟ

เจ้าชายน้อยบอกตัวเองขณะเดินทางต่อ

" ผู้ชายคนนี้อาจจะถูกคนอื่น ๆ อย่างพระราชา คนหลงตัวเอง คนขี้เมา หรือนักธุรกิจดูถูกเหยียดหยาม แต่เขาเป็นคนเดียวที่ฉันเห็นว่าไม่ตลกเลย บางทีอาจจะเป็นเพราะเขาเป็นคนที่เห็นแก่คนอื่นมากกว่าตัวเอง "

เจ้าชายน้อยถอนหายใจอย่างเศร้าๆ แล้วบอกตัวเอง

" ผู้ชายคนนี้เป็นคนเดียวที่ฉันอยากเป็นเพื่อนด้วย แต่ดาวของเขาเล็กมาก มันไม่พอสำหรับคนสองคน "

เจ้าชายน้อยไม่ยอมรับว่า จริงๆ แล้วเขาก็รู้สึกเสียดายที่ดาวศักดิ์สิทธิ์ดวงนี้ มีพระอาทิตย์ตกถึงหนึ่งพันสี่ร้อยสิบหนในยี่สิบสี่ชั่วโมง ...

: : Chapter 15 : :

ดาวดวงที่หก ใหญ่กว่าดวงก่อนถึงสิบเท่า ชายชราคนหนึ่งกำลังเขียนหนังสือเล่มมืมา

" อ้อ นั่นนักสำรวจ " เขาร้องขึ้นเมื่อเห็นเจ้าชายน้อย

เจ้าชายน้อยนั่งบนโต๊ะ หายใจหอบเล็กน้อย เพราะผ่านการเดินทางมามาก

" เธอมาจากไหน " ชายชราถาม

" หนังสือเล่มใหญ่คือหนังสืออะไร แล้วคุณทำอะไรที่นี่ " เจ้าชายน้อยถามกลับ

" ฉันเป็นนักภูมิศาสตร์ " ชายชราตอบ

" นักภูมิศาสตร์คือใคร "

" คือนักวิทยาศาสตร์ที่รู้จัก หรือค้นพบทะเล แม่น้ำ เมือง ภูเขา และทะเลทราย "

" น่าสนใจมาก เป็นอาชีพที่ดีทีเดียว "

เจ้าชายน้อยตอบพร้อมกับสอดสายสายตาไปรอบๆ ดวงดาวของนักภูมิศาสตร์ เขาไม่เคยเห็นดาวดวงใใครใ่อ่าอย่างนี้มาก่อนเลย

" ดาวของคุณสวยงามมากทีเดียว มีมหาสมุทรด้วยหรือเปล่า "

" ไม่รู้สิ " นักภูมิศาสตร์ตอบ

" อ่า (เจ้าชายน้อยรู้สึกผิดหวัง) แล้วภูเขาล่ะ "

" ไม่รู้เหมือนกัน " นักภูมิศาสตร์ตอบ

" แต่คุณเป็นนักภูมิศาสตร์นะ "

" ใช่ แต่ฉันไม่ใช่ักสำรวจนี่ ฉันกำลังต้องการักสำรวจ นักภูมิศาสตร์ไม่มีหน้าที่ออกไปสำรวจจำนวนเมือง แม่น้ำ ทะเล มหาสมุทร และทะเลทรายหรอก เพราะเขายังใหญ่เกินกว่าจะไปเดินสำรวจแบบนั้น เขาจะให้ักสำรวจทำแทน แล้วจะสอบถามจากักสำรวจอีกที ถ้าบันทึกขึ้นในที่น่าสนใจ เขาก็จะตรวจสอบจริยธรรมของักสำรวจคนนั้น "

นักภูมิศาสตร์ตอบ

" เพื่ออะไร "

" เพราะนักสำรวจที่โกหกหลอกลวง จะนำหายนะมาสู่วงการภูมิศาสตร์ นักสำรวจที่ดีมักไปก็เหมือนกัน "

" ทำไมล่ะ " เจ้าชายน้อยถาม

" เพราะคนเมามากตาย เขาจะเห็นอะไรเป็นสองอย่าง แล้วนักภูมิศาสตร์ก็จะบันทึกว่ามันมีสองลูก ทั้งที่มันมีเพียงลูกเดียว "

" ผมรู้จักคนขี่เมาคนหนึ่ง ดูท่าทางเขาคงเป็นนักสำรวจที่ดีไม่ได้ " เจ้าชายน้อยบอก

" แน่نون ดังนั้นเมื่อเราเห็นว่านักสำรวจคนไหนมีจริยธรรม เราจึงจะสอบสวนเพื่อหาความจริงในสิ่งที่เขาค้นพบ "

" โดยการตามไปดูหรือ "

" ไม่หรอก มันยุ่งยากเกินไป เราเพียงให้เขานำหลักฐานมาแสดง อย่างเช่น ถ้าเขาพบภูเขาสูงใหญ่ เราก็จะให้เขานำหินก้อนใหญ่ๆ มาเป็นหลักฐาน "

ทันใด นักภูมิศาสตร์ก็ร้องลั่น " แต่เธอ เธอมาจากแดนไกล เธอต้องเป็นนักสำรวจ เธอมาเพื่อเล่าเรื่องดวงดาวของเธอให้ฉันฟังใช่ไหม "

แล้วเขาก็เปิดสมุดทะเบียน พร้อมกับเหลาดินสอเตรียมไว้ เขาจะจดเรื่องราวของนักสำรวจด้วยดินสอก่อน แล้วจะลงหมึกต่อเมื่อได้พิสูจน์สิ่งที่ค้นพบแล้ว

" ว่าอย่างไรล่ะ " นักภูมิศาสตร์ถาม

" โอ บนดาวของผมนะหรือ ไม่มีอะไรน่าสนใจนักหรอก มันเล็กมาก มีภูเขาไฟสามลูก ยังกออยู่สองลูก อีกลูกดับสนิทแล้ว แต่เราไม่รู้หรอกว่าจะเกิดอะไรขึ้น " เจ้าชายน้อยบอก

" ผมมีดอกไม้ดอกหนึ่งด้วย "

" เราไม่บันทึกเรื่องดอกไม้ " นักภูมิศาสตร์กล่าว

" ทำไมล่ะ เธอสวยที่สุดเลยนะ "

" แต่มันไม่จริงหรอก "

" ไม่จริง แปลว่าอะไร "

" ตำราภูมิศาสตร์เป็นหนังสือที่ทรงคุณค่ามันไม่มีวันล้าสมัย เพราะกินเวลานานมากกว่าที่ภูเขาทั้งลูกจะกลายเป็นความว่างเปล่า นานมากกว่ามหาสมุทรจะเหือดน้ำ เราจะจดบันทึกเฉพาะสิ่งที่จะอยู่ชั่วนิรันดร์ "

" แต่ภูเขาไฟดับแล้วก็อาจคุ้ขึ้นได้อีก " เจ้าชายน้อยแย้ง แล้วถามซ้ำ

" ไม่จริง " หมายความว่าอย่างไร "

" ภูเขาไฟไม่ว่าจะดับแล้วหรือยังกรุ่น สำหรับเรามันก็เป็นภูเขาเหมือนกัน และมันไม่เคยเปลี่ยนแปลง "

" ไม่จริง แปลว่าอะไร " เขาไม่เคยหึงคำถามที่ยังไม่ได้รับคำตอบ

" หมายความว่ามันอาจถูกคุกคามให้สาบสูญในเวลาไม่นาน "

" ถ้าอย่างนั้นดอกไม้ของผมก็อาจถูกคุกคามให้สาบสูญได้ในเวลาไม่นาน "

" แน่نون "

" ดอกไม้ของฉันไม่จริง " เจ้าชายน้อยพูดกับตัวเอง

" เธอมีหนามเพียงสี่อันไว้ป้องกันตัวจากอันตรายทั้งโลก แล้วฉันกลับทิ้งเธอไว้คนเดียว "

นับเป็นความเศร้าเสียใจอย่างจริงจังครั้งแรกของเจ้าชายน้อย แต่เขาทำแข่งใจถามว่า

" คุณพอจะแนะนำให้ผมไปเที่ยวที่ไหนได้บ้าง "

" ไปเที่ยวโลกมนุษย์สิ มันมีชื่อเสียงมากเลยนะ "

เจ้าชายน้อยออกเดินทางต่อ ในใจคร่ำครวญถึงดอกไม้

: : Chapter 16 : :

ดาวดวงที่เจ็ดก็คือโลกมนุษย์

มันเป็นดาวธรรมดาๆ ดวงหนึ่ง มีพระราชาร้อยสิบเอ็ดองค์ (แน่นอนว่าเราต้องไม่ลืมนับกษัตริย์ของ คนผิวดำ) นักภูมิศาสตร์เจ็ดพันคน นักธุรกิจเก้าแสน คนขี่เม้าเจ็ดล้านครั้ง คนหลงตัวเองสามร้อยสิบ เอ็ดล้าน สรุปได้ว่ามีผู้ใหญ่รวมทั้งสิ้นสองพันล้านคน

เพื่อให้คุณสามารถจินตนาการถึงความกว้างใหญ่ของโลก ผมจะเล่าให้ฟังว่า ก่อนที่จะมีการ ประดิษฐ์ไฟฟ้าขึ้นใช้ เราต้องใช้ทัพคนประมาณสี่แสนหกหมื่นสองพันห้าร้อยสิบเอ็ดคน ในการจุด โคมไฟทั่วทั้งหกทวีป

ถ้ามองจากที่ไกลๆ จะเห็นภาพที่งดงามอย่างวิเศษ การเคลื่อนไหวของทัพคนเหล่านี้เป็นไปราวการ เดินบิลเลียดในละครโอเปรา เริ่มตั้งแต่นิวซีแลนด์และออสเตรเลีย ที่ลุกขึ้นมาจุดตะเกียงแล้วก็เข้า นอน จากนั้นเป็นระบำโคมไฟของจีน และไซบีเรีย แล้วนักแสดงก็เข้าหลังจาก ปล่อยให้รัสเซียกับ อินเดียออกมาจุดโคมต่อ หลังจากนั้นก็เป็นแอฟริกาและยุโรป ตามมาด้วยอเมริกาใต้ อเมริกาเหนือ ไม่เคยเลยที่พวกเขาจะลืมลำดับที่ของตัวเอง ช่างมหัศจรรย์อะไรอย่างนี้

เฉพาะคนจุดโคมในชั่วโลกเหนือ และเพื่อนร่วมคณะจากชั่วโลกใต้เท่านั้น ที่มีชีวิตอยู่อย่างเกียจคร้าน และไม่ใส่ใจกับอะไร พวกเขาจุดโคมกันสองครั้งต่อปี

: : Chapter 17 : :

เมื่อใครอยากจะแสดงความฉลาดหลักแหลม เขาก็ต้องพูดเกินความจริงบ้างนิดหน่อย ผมไม่ค่อยซื่อสัตย์นักในการเล่าให้คุณฟังถึงเรื่องการจุดคอมพิวเตอร์ ผมเกือบจะก่อความเข้าใจผิดให้กับคนที่ไม่รู้จักโลกเรา ความจริงมนุษย์ต้องการเนื้อที่ในการดำรงชีวิตน้อยมาก ถ้าจับคนสองพันล้านมาขึ้นรวมกันเหมือนมิงงานเลี้ยง จะกินเนื้อที่เพียงยี่สิบตารางไมล์เท่านั้น นั่นหมายความว่าเราสามารถนำคนทั้งโลกไปได้ บนเกาะเล็กๆ กลางมหาสมุทรแปซิฟิกได้

แต่แน่นอน พวกผู้ใหญ่ไม่มีวันเชื่อคุณ เขาคิดว่าเขาต้องการเนื้อที่มากมาย เพราะเขาคิดว่าเขายิ่งใหญ่จุดตันไทร คุณอาจแนะนำให้เขาคิดออกมาเป็นตัวเลข เพราะเขาชอบตัวเลขกันมาก มันทำให้เขาเป็นสุขแต่อย่าไปเสียเวลากับเรื่องพวกนี้เลย ไม่มีประโยชน์หรอก เชื่อผมเถอะ

เมื่อเดินทางมาถึงโลกมนุษย์ เจ้าชายน้อยแปลกใจมากที่ไม่เจอผู้คนเลย เขากลัวว่าจะมาดาวดวงผิด แต่บังเอิญหันไปเห็นวงแหวนสีพระจันทร์ขยับไหวอยู่บนพื้นทราย

" สวัสดี " เจ้าชายน้อยลองทัก

" สวัสดี " งูตอบ

" ฉันมาอยู่บนดาวอะไร " เจ้าชายน้อยถาม

" บนโลกมนุษย์ ในแอฟริกา " งูตอบ

" อ่า ... ไม่มีคนบนโลกเลยหรือ "

" ที่นี่เป็นทะเลทราย ไม่มีคนอยู่ในทะเลทรายหรอก โลกนี้กว้างใหญ่มาก " งูบอก

เจ้าชายน้อยนั่งบนหินก้อนหนึ่ง แล้วแหงนมองฟ้า

" ฉันคิดว่าดวงดาวทอแสงเป็นประกาย ก็เพื่อสักวันหนึ่งคนจะได้มองเห็นดวงดาวของตัวเอง นั่นคือดาวของฉัน มันอยู่บนหัวเรานี่เอง แต่มันช่างไกลเสียเหลือเกิน " เขาพูด

" ดาวของเธอสวยดีนะ แล้วเธอมาทำอะไรที่นี่ล่ะ " งูถาม

" ฉันมีเรื่องกับดอกไม้ดอกหนึ่ง " เจ้าชายน้อยตอบ

" อา ..." งูร้อง แล้วก็เงยบไปทั้งคู่

" พวกเขาอยู่ที่ไหนกันล่ะ " เจ้าชายน้อยถามขึ้นในที่สุด

" ดูเหมือนเราจะโดดเดี่ยวอยู่กลางทะเลทราย "

" แม้ในฝูงคน เราก็อ้างโดดเดี่ยว " งูบอก เจ้าชายน้อยจ้องดูอยู่นาน

" เธอเป็นสัตว์ที่แปลกมาก ผอมเหมือนนิ้วมือ " เขาพูดออกมาในที่สุด

" แต่มีอำนาจมากกว่านิ้วมือของราชา " งูพูดต่อ

เจ้าชายน้อยยิ้ม " เธอมีฤทธิ์ไม่มากหรอก เธอไม่มีขา เธอจะเคลื่อนไหวได้อย่างไร "

" ฉันพาเธอไปได้ไกลกว่าเรือเดินสมุทรด้วยซ้ำ " งูกล่าว งูเลื้อยไปพันรอบข้อเท้าเจ้าชายน้อย

มองดูเหมือนกำไลสีทอง " เมื่อฉันสัมผัสใคร ฉันจะคืนเขาแก่แผ่นดินที่ก่อเกิดเขามา แต่เธอดูแสนจะบริสุทธิ์และมาจากดาวดวงอื่น ..."

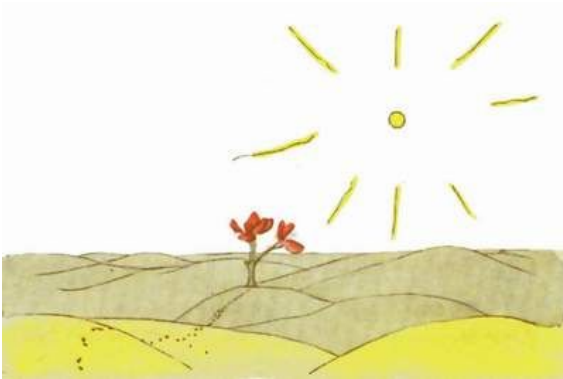
เจ้าชายน้อยไม่ตอบ " เธอทำให้ฉันรู้สึกสงสารดูเธอข้างอ่อนแอเหลือเกินบนดาวแห่งโชดหินนี้ ฉันจะช่วยเธอในวันหนึ่งที่เธอรู้สึกคิดถึงดวงดาวของเธอ ฉัน..."

" โอ ฉันเข้าใจดี แต่ทำไมเธอชอบพูดอะไรแฝงปริศนาเสมอ " เจ้าชายน้อยถาม

" แล้วฉันจะเฉลยทุกๆ ปริศนา " งูตอบ แล้วทั้งคู่ก็เงยบไป

: : Chapter 18 : :

เจ้าชายน้อยเดินไปกลางทะเลทราย และพบดอกไม้ดอกหนึ่ง ดอกไม้ที่มีเพียงสามกลีบ ดอกไม้ที่ไม่มีอะไรน่าสนใจเลย

" สวัสดี " เจ้าชายน้อยทัก

" สวัสดี " ดอกไม้ตอบ

" ผู้คนเขาอยู่ที่ไหนกันนะ " เจ้าชายน้อยถามอย่างสุภาพ

" วันหนึ่งดอกไม้เคยเห็นกองคาราวานผ่านมา "

" ผู้คนนะหรือ "

" เขาเคยผ่านมาทางนี้เมื่อหลายปีแล้ว สักหกเจ็ดคนเห็นจะได้ ฉันไม่รู้ว่าพวกเขาหายไปไหนกันหมด ลมอาจจะพัดเขาไปแล้วก็ได้พวกเขาไม่มีรากคงลำบากกันมาก "

" ลาก่อน " เจ้าชายน้อยกล่าว

" ลาก่อน " ดอกไม้ตอบ

: : Chapter 19 : :

เจ้าชายน้อยปีนขึ้นไปบนยอดเขา ภูเขาที่เขาเคยรู้จักก็มีเพียงภูเขาไฟสามลูกที่สูงเทียมเขาเท่านั้นเอง และเขาก็ยังเคยใช้เป็นม้านั่งด้วย "จากยอดสูงขนาดนี้ ฉันคงได้เห็นโลกทั้งโลก รวมทั้งผู้คนทั้งหมดบนโลกนี้ด้วย" แต่เขาไม่เห็นอะไรเลยนอกจากภูเขายอดแหลม

" สวัสดี " เขาลองทักขึ้นก่อน

" สวัสดี ... สวัสดี ... สวัสดี ... " มีเสียงสะท้อนกลับมา

" คุณคือใคร " เจ้าชายน้อยถาม

" คุณคือใคร ... คุณคือใคร ... คุณคือใคร ... " เสียงสะท้อนตอบ

" มาเป็นเพื่อนฉันเถิด ฉันอยู่คนเดียว " เขาพูด

" มาเป็นเพื่อนฉันเถิด ฉันอยู่คนเดียว ... มาเป็นเพื่อนฉันเถิด ฉันอยู่คนเดียว ... " เสียงสะท้อนตอบ

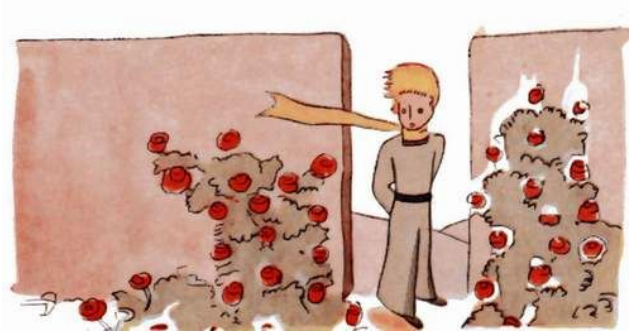
'เป็นดาวที่แปลกมาก' เจ้าชายน้อยคิดในใจ 'มีแต่ความแห้งแล้ง หยาดกระด้างร้อนร้าย และผู้คนที่ไร้จินตนาการ พวกเขาได้แต่พูดตามคำคนอื่น บนดาวของฉันมีดอกไม้ที่อยู่ดอกหนึ่ง เธอมักเป็นฝ่ายพูดก่อนเสมอ'

: : Chapter 20 : :

เจ้าชายน้อยออกเดินทางฝ่าฝุ่น โขดหิน และหิมะ จนได้เจอกับถนนสายหนึ่ง ถนนทุกสายจะนำไปสู่บ้านเรือนทั้งสิ้น

" สวัสดี " เจ้าชายน้อยทัก .. มันเป็นส่วนที่เต็มไปด้วยดอกกุหลาบ

" สวัสดี " พวกดอกกุหลาบตอบ

เจ้าชายน้อยจ้องมองดอกไม้ พวกเธอช่างเหมือนดอกไม้ของเขาเหลือเกิน

" เธอคือใคร " เขาถามหมู่ดอกไม้ด้วยความประหลาดใจ

" เราคือดอกกุหลาบ " ดอกกุหลาบตอบ

" อ่า ... " เจ้าชายน้อยอุทานเบาๆ เขารู้สึกไม่สบายใจ

ดอกไม้ของเขาเคยเล่าให้ฟังว่า เธอเป็นดอกไม้พันธุ์นี้เพียงดอกเดียวในจักรวาล แต่ในส่วนนี้มีดอกไม้ชนิดเดียวกับเธอถึงห้าพันดอก

" ฉันหลงคิดว่าฉันเป็นคนร่ำรวย เพราะฉันมีดอกไม้ที่มีเพียงดอกเดียวในโลก ความจริงฉันเป็นเพียงเจ้าของดอกกุหลาบธรรมดาๆ ดอกหนึ่ง กับภูเขาไฟสามลูกที่สูงเทียมเขา และลูกหนึ่งบางที่อาจดับแล้วตลอดกาล ทั้งหมดนั้นไม่สามารถทำให้ฉันกลายเป็นเจ้าชายผู้ยิ่งใหญ่ได้เลย "

เขาทิ้งตัวลงบนพื้นหญ้า แล้วร้องไห้ ...

: : Chapter 21 : :

สุนัขจิ้งจอกตัวหนึ่งปรากฏตัวขึ้น

" สวัสดี " สุนัขจิ้งจอกทัก

" สวัสดี " เจ้าชายน้อยตอบอย่างสุภาพ เขามองไปรอบๆ แต่ไม่เห็นอะไรเลย

" ฉันอยู่ตรงนี้ " เจ้าของเสียงตอบออกมาจากใต้ต้นแอปเปิ้ล

" เธอคือใคร " เจ้าชายน้อยถาม

" เธอสวยมากนะ ... "

" ฉันคือสุนัขจิ้งจอก " สุนัขจิ้งจอกตอบ

" มาเล่นกันเถอะ ฉันเหงามาก " เจ้าชายน้อยชวน

" ฉันเล่นกับเธอไม่ได้หรอก ฉันยังไม่ได้ถูกฝึกให้เชื่องเลย " สุนัขจิ้งจอกตอบ

" อ่า ... ขอโทษนะ " เจ้าชายน้อยขัดจังหวะ แต่หลังจากไตร่ตรองอยู่ครู่หนึ่ง เขาก็ถามว่า

" ฝึกให้เชื่อง หมายความว่าอย่างไร "

" เธอคงไม่ใช่คนที่นี่ เธอกำลังตามหาอะไรหรือ "

" ฉันกำลังหาพวกมนุษย์ 'ฝึกให้เชื่อง' แปลว่าอะไร " เจ้าชายน้อยถาม

" พวกมนุษย์มีปิ่นไว้ล่าสัตว์ " สุนัขจิ้งจอกกล่าว

" เขาสร้างความเดือนร้อนแก่เรามาก พวกเขาเลี้ยงไก่ด้วยนะ นั่นเป็นอย่างเดียวที่น่าสนใจ เธอกำลังตามหาไก่หรือเปล่า "

" เปล่าหรอก ฉันกำลังตามหาเพื่อน 'ฝึกให้เชื่อง' แปลว่าอะไร " เจ้าชายน้อยถาม

" มันเป็นสิ่งซึ่งมักจะถูกลืม มันคือการ 'สร้างความผูกพัน' " สุนัขจิ้งจอกตอบ

" สร้างความผูกพันหรือ "

" ใช่แล้ว สำหรับฉัน เธอก็เป็นเพียงเด็กชายเล็กๆ เหมือนเด็กอื่นๆ เป็นร้อยเป็นพัน ฉันไม่ต้องการเธอ เธอก็ไม่ต้องการฉันเหมือนกัน และสำหรับเธอ ฉันก็เหมือนสุนัขจิ้งจอกอื่นๆ นับร้อยนับพันนั้น แต่ถ้าเธอฝึกให้ฉันเชื่อ เรา ก็จะต้องการกันและกัน เธอจะเป็นหนึ่งเดียวในโลกสำหรับฉัน และฉันก็จะเป็นหนึ่งเดียวในโลกสำหรับเธอ " สุนัขจิ้งจอกกล่าว "

"ฉันเริ่มเข้าใจแล้ว มีดอกไม้ดอกหนึ่ง ฉันคิดว่าเธอได้สร้างความผูกพันกับฉัน" เจ้าชายน้อยยกกล่าว

" อาจเป็นไปได้ คนเรามีทัศนคติต่อโลกได้หลายๆ แบบ " สุนัขจิ้งจอกพูด

" โอ ไม่ใช่บนโลกนี้หรอก " เจ้าชายน้อยบอก

สุนัขจิ้งจอกรู้สึกงงน " บนดาวดวงอื่นหรือ "

" ใช่ "

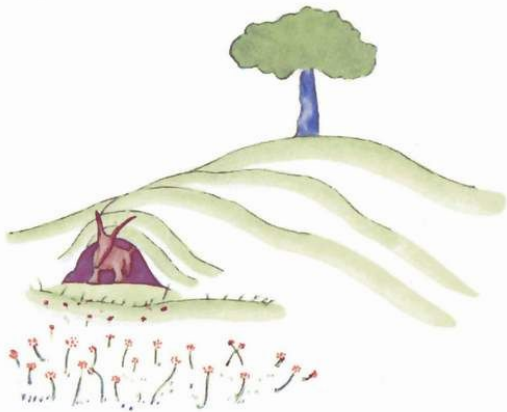
" บนดาวดวงนั้นมีน้กล่าสัตว์หรือเปล่า "

" ไม่มีหรอก "

" น่าสนใจมาก แล้วใกล้ละ "

" ก็ไม่มีเหมือนกัน "

" ไม่มีอะไรที่สมบูรณ์แบบเลย " สุนัขจิ้งจอกถอนหายใจแล้วจึงเกิดความคิดขึ้นมาอย่างหนึ่ง

" ชีวิตฉันช้าชากนาเบื่อหน่าย ฉันวิ่งไล่ไก่ แล้วคนก็ล่าฉันอีกที ไก่เหมือนกันหมดทุกตัว และคนก็เหมือนกันหมดทุกคน ฉันก็เลยเริ่มเบื่อบ้างแล้ว แต่ถ้าเธอสร้างความผูกพันกับฉัน ชีวิตฉันก็จะเจิดจ้าดุจแสงตะวัน ฉันจะได้รู้จักเสียงฝีเท้าที่แตกต่างกันไปจากของเก่าๆ เสียงฝีเท้าของคนอื่นทำให้ฉันต้องวิ่งไปซ่อนใต้ดิน แต่ของเธอก็จะทำให้ฉันรีบวิ่งออกมาจากโพรง และมันจะไพเราะดุจเสียงดนตรี ดุสิ เธอเห็นทุ่งข้าวสาลีไหม ฉันไม่กินขนมปัง ข้างสาลีจึงดูไร้ค่าสำหรับฉัน ทุ่งข้าวสาลีจะไม่ทำให้ฉันนึกถึงอะไรเลย และนั่นเป็นเรื่องน่าเศร้ามาก แต่ผมของเธอเป็นสีทอง ดังนั้นมันจะเป็นที่น่ามหัศจรรย์ขนาดไหน ถ้าเธอจะผูกสัมพันธ์กับฉัน

ทุ่งข้าวสาลีสีทองจะทำให้ฉันหวนคิดถึงเธอ และฉันก็จะชอบฟังเสียงสายลมหยอกล้อต้นข้าว "

สุนัขจิ้งจอกนั่งเงียบ และจ้องมองเจ้าชายน้อยอยู่นาน

" ช่วยฝึกให้ฉันขี่องต๋วยเถิด " เขาพูด

" ฉันก็อยากจะช่วยอยู่หรอก แต่ฉันไม่มีเวลามากนัก มีเพื่อนอีกมากมายให้แสวงหา และมีอะไรๆ อีก เยอะให้เข้าไปรู้จัก " เจ้าชายน้อยบอก

" เราจะรู้จักก็เฉพาะกับสิ่งๆ ที่เรามีความสัมพันธ์ด้วยเท่านั้น พวกมนุษย์ไม่มีเวลาจะไปทำความรู้จักกับอะไร เขาซื้อของจากพ่อค้า แต่เขายังไม่มีพ่อค้าขายเพื่อน พวกมนุษย์ก็เลยยังไม่มีเพื่อน ถ้าเธอต้องการเพื่อน ฝึกฉันให้ขี่องต๋วยสิ " สุนัขจิ้งจอกกล่าว

" แล้วจะต้องทำอะไรบ้างล่ะ " เจ้าชายน้อยถาม

" เธอจะต้องอดทนให้มาก .. ชั้นแรกเธอต้องนั่งให้ห่างฉันเล็กน้อย อย่งที่กำลังนั่งอยู่ตอนนี้แหละ ฉันจะมองเธอด้วยหางตา แต่เธออย่าเพิ่งพูดอะไรนะ เพราะภาษาคือบ่อเกิดแห่งความเข้าใจผิด แล้วแต่ละวันเธอก็ค่อยๆ ขยับเข้ามาเรื่อยๆ " สุนัขจิ้งจอกตอบ

วันรุ่งขึ้นเจ้าชายน้อยกลับมาอีก

" มันจะเกิดผลกว่านี้ ถ้าเธอจะมาในเวลาเดียวกันทุกวัน" สุนัขจิ้งจอกบอก "อย่างเช่น ถ้าเธอมาตอนสี่โมงเย็น พอบ่ายสามโมงฉันก็จะเริ่มมีความสุข ยิ่งเวลากระชั้นเข้ามาฉันก็ยิ่งมีความสุข พอใกล้สี่โมงเย็นฉันจะกระสับกระส่าย และกระวนกระวายใจ แล้วฉันก็จะรู้ค่าแห่งความสุข แต่ถ้าเธอมาไม่ตรงเวลา ฉันก็ไม่รู้ว่าควรเตรียมใจไว้ตั้งแต่เมื่อไร มันเป็นเรื่องของประเพณี " สุนัขจิ้งจอกกล่าว

" ประเพณีคืออะไร " เจ้าชายน้อยถาม

" มันคือเรื่องที่มีกฎละลิม " สุนัขจิ้งจอกกล่าว

" มันเป็นวันที่พิเศษกว่าวันอื่นๆ เป็นชั่วโมงที่พิเศษกว่าชั่วโมงอื่นๆ เช่น ประเพณีของนักล่าสัตว์ คือ การเดินล่าทุกวัน วันพฤหัสบดีกับเสาร์ ในหมู่บ้าน เพราะฉะนั้นวันพฤหัสบดีจึงเป็นวันที่แสนจะวิเศษ ฉันสามารถเดินเล่นไปถึงไร่องุ่นได้ ถ้านักล่าสัตว์เดินล่าไม่เป็นเวลา ทุกวันก็จะเหมือนกันหมด และฉันก็จะไม่มีเวลาได้พักผ่อนเลย "

เจ้าชายน้อยฝึกสุนัขจิ้งจอกจนเชื่อง และเมื่อชั่วโมงแห่งการจากลาใกล้เข้ามา

" อา ... ฉันอยากจะร้องไห้ " สุนัขจิ้งจอกพูด

" เป็นความผิดของเธอนะ ฉันไม่ได้อยากทำให้เธอไม่สบายใจ แต่เธอเป็นฝ่ายอยากจะทำให้ฉันหัดให้เธอร้องเองนะ " เจ้าชายน้อยพูด

" ใช่สิ " สุนัขจิ้งจอกพูด

" แต่เธอกลับร้องไห้ "

" ใช่ "

" ถ้าอย่างนั้นเธอก็ไม่ได้อะไรเลย "

" ได้สิ ได้ความรู้สึกที่ดีต่อสีของรวงข้าวสาลีอย่างไรละ " สุนัขจิ้งจอกพูด

แล้วเขาก็พูดต่อ " กลับไปที่สวนกุหลาบสิ เธอจะรู้ว่าดอกไม้ของเธอมีเพียงดอกเดียวในโลกจริงๆ แล้วกลับมาหาฉันอีกครั้งเพื่อกล่าวคำอำลาต่อกัน และฉันจะบอกความลับอย่างหนึ่งแก่เธอ "

เจ้าชายน้อยไปที่สวนกุหลาบ

" พวกเขาไม่เหมือนดอกไม้ของฉันหรอก เธอไม่มีอะไรพิเศษเลย ไม่มีใครผูกพันกับเธอ และเธอก็ไม่รู้สีผูกพันกับใคร เธอเหมือนสุนัขจิ้งจอกของฉันที่เคยเป็นเพียงสุนัขจิ้งจอกตัวหนึ่ง เช่นเดียวกับตัวอื่นๆ แต่ฉันได้เป็นเพื่อนเขา แล้วเขาก็กลายเป็นเพียงหนึ่งเดียวสำหรับฉัน " เขากล่าวต่อกุหลาบ

ท่าทางดอกกุหลาบคืบคั้นใจไม่น้อย

" เธอสวยก็จริง แต่ดูว่างเปล่า " เขาพูดต่อ " ไม่มีใครยอมตายเพื่อเธอ แนนอน คนที่ผ่านไปมามักคิดว่ากุหลาบของฉันก็เป็นกุหลาบธรรมดาเหมือนพวกเธอ แต่เธอเป็นเพียงหนึ่งเดียวที่มีความสำคัญต่อฉันมากกว่าพวกเธอทั้งหมด เพราะฉันเป็นคนรดน้ำให้เธอ เพราะฉันเป็นคนเอาฝาแก้วไปครอบให้เธอ เพราะฉันเป็นคนสร้างเครื่องกำบังลมให้เธอ เพราะฉันเป็นคนกำจัดหนอนให้เธอ (ยกเว้นสองหรือสามตัว เพื่อให้กลายเป็นผีเสื้อ) เพราะฉันเป็นคนฟังเธอพรวดพราด ฟังเธอโอดวอด และรวมทั้งฟังเธอนิ่งเงียบ ฉันจึงได้เป็นเจ้าของเธอ "

เจ้าชายน้อยกล่าวว่าเสร็จแล้วก็กลับไปหาสุนัขจิ้งจอก ...

" ลาก่อน " สุนัขจิ้งจอกพูด

" ลาก่อน และนี่คือความลับของฉัน มันเป็นเรื่องธรรมดา ..เราจะเห็นอะไรได้เพียงด้วยหัวใจเท่านั้น สิ่งสำคัญไม่อาจเห็นได้ด้วยตา "

" สิ่งสำคัญไม่อาจเห็นได้ด้วยตา " เจ้าชายน้อยพูดซ้ำเพื่อเก็บไว้ในความทรงจำ

" เวลาที่เธอเสียให้ดอกกุหลาบของเธอ ทำให้ดอกกุหลาบนั้นทวีความสำคัญ "

" เวลาที่ฉันเสียให้ดอกกุหลาบของฉัน ... " เจ้าชายน้อยทวนคำ

" ผู้คนมักจะลืมสิ่งจะอันนี้ แต่เธอจะต้องไม่ลืม เธอจะต้องรับผิดชอบดอกกุหลาบของเธอ ..."

" ฉันจะต้องรับผิดชอบดอกกุหลาบของฉัน ..." เจ้าชายน้อยพูดซ้ำเพื่อเก็บไว้ในความทรงจำ

: : Chapter 22 : :

" สวัสดิ์ " เจ้าชายน้อยทัก

" สวัสดิ์ " พนักงานสืบรางวัลไฟตอบ

" คุณทำอะไรอยู่ที่นี่ " เจ้าชายน้อยถาม

" ฉันกำลังแยกหมูนักเดินทางออกเป็นหมู่ละพัน " พนักงานสืบรางวัลไฟตอบ

" ฉันสืบรางวัลไฟที่บรรทุกผู้โดยสารมาเต็มให้ไปทางขวาบ้างซ้ายบ้าง "

รถด่วนขบวนหนึ่งเปิดหูดส่งเสียงกึกก้องผ่านเข้ามา ห้องเครื่องสืบรางวัลไฟสะเทือน

" พวกเขารีบร้อนกันจัง เขากำลังตามหาอะไร " เจ้าชายน้อยถาม

" คนคุมหัวรถจักรเองก็ยังไม่รู้ " พนักงานสืบรางวัลไฟตอบ

แล้วเสียงกึกก้องก็ดังมาจากอีกทาง รถด่วนขบวนที่สองแล่นสวนทางเข้ามา

" พวกเขากลับมากันแล้วหรือ " เจ้าชายน้อยถาม

" มันเป็นคนละขบวนกัน นี่เป็นขบวนที่วิ่งเข้ามาสับเปลี่ยน " พนักงานสืบรางวัลไฟตอบ

" เขาไม่พอใจที่ที่เขาเคยอยู่หรือ "

" คนเราไม่ค่อยพอใจสิ่งที่มีอยู่หรอก " พนักงานสืบรางวัลไฟตอบ

รถด่วนขบวนที่สามเปิดหูดตั้งสนั่นผ่านเข้ามาอีก

" เขากำลังติดตามนักเดินทางกลุ่มแรกหรือ " เจ้าชายน้อยถาม

" เขาไม่ได้ไล่ตามอะไรหรอก พวกเขา นั่งหลับอยู่ในนั้น หรืออาจกำลังหาหาว มีแต่พวกเด็กๆ เท่านั้นที่เอาจุกแฉก " พนักงานสืบรางวัลไฟตอบ

" มีแต่เด็กๆ เท่านั้นที่รู้ว่าตัวเองต้องการอะไร " เจ้าชายน้อยพูด

" พวกเขาสูญเสียเวลาให้กับตุ๊กตาผ้า และมันก็สำคัญสำหรับเขามาก ถ้ามีคนมาแย่งมันไป เขาจะร้องไห้ "

" พวกเขาโชคดีจริงๆ " พนักงานสืบรางวัลไฟกล่าว

: : Chapter 23 : :

" สวัสดิ์ " เจ้าชายน้อยทัก

" สวัสดิ์ " พ่อค้าตอบ เขาเป็นพ่อค้าขายยาเม็ดแก้กระหายน้ำ ถ้ากินอาทิตย์ละเม็ด เราจะไม่รู้สึกกระหายน้ำอีกเลย

" ทำไมคุณจึงขายของแบบนี้ล่ะ " เจ้าชายน้อยอดสงสัยไม่ได้

" เพราะมันจะช่วยประหยัดเวลาได้มากทีเดียว ผู้เชี่ยวชาญได้คำนวณดูแล้ว เราจะประหยัดได้ถึงอาทิตย์ละห้าสิบสามนาที่ " พ่อค้าตอบ

" แล้วเขาเอาเวลาห้าสิบสามนาที่นั้นไปทำอะไร "

" ก็ทำสิ่งที่เขาอยากทำ "

'ถ้าเป็นฉัน ฉันจะใช้เวลานั้นเดินไปยังธารน้ำ' เจ้าชายน้อยนึกในใจ

: : Chapter 24 : :

เราอยู่ด้วยกันมาแปดวันแล้ว ... นับแต่วันที่เครื่องยนต์ของผมมาเสียอยู่กลางทะเลทราย ผมนั่งฟังเรื่องราวของพ่อค้าขณะตีมน้ำจิบสุดท้าย

" อา ความทรงจำของเธอช่างสวยงาม " ผมพูดกับเจ้าชายน้อย " แต่ฉันยังไม่ได้ซ่อมเครื่องบินเลย น้ำก็ไม่มีเหลืออีกแล้ว ฉันคงมีความสุขมากถ้าได้เดินไปยังแหล่งน้ำ "

" สนัขจิ้งจอกเพื่อนผม " เจ้าชายน้อยพูดกับผม

" เด็กน้อย มันไม่เกี่ยวกับสุนัขจิ้งจอกหรอก "

" ทำไม "

" เรากำลังจะตายเพราะกระหายน้ำ "

ดูท่าเขาจะไม่เข้าใจเหตุผลของผมเลย เพราะเขาตอบว่า

" การมีเพื่อนเป็นสิ่งที่ดีงาม แม้เราจะตายไปก็ตาม สำหรับผม ผมมีความสุขมากที่มีเพื่อนเป็นสุนัขจิ้งจอก "

ผมบอกตัวเองว่า 'เขาไม่รู้ถึงอันตรายนี้ เขาไม่เคยรู้สึกหิวหรือกระหาย แสงตะวันเพียงเล็กน้อยก็ดูจะพอแล้วสำหรับเขา' เขาจ้องมองผม แล้วตอบสิ่งที่ผมกำลังคิด

" ผมก็หิวน้ำเหมือนกัน เราไปเดินหาบ่อน้ำกันเถอะ "

ผมรู้สึกอ่อนเพลียมาก เป็นเรื่องเหลือเชื่อเหลือเกินในการที่จะพบแหล่งน้ำโดยบังเอิญ ในทะเลทรายอันกว้างใหญ่นี้

อย่างไรก็ตาม เราก็ก้าวออกไป เราเดินกันเป็นชั่วโมงท่ามกลางความเจียบ ความมืดเริ่มเข้ามาปกคลุม แล้วดวงดาวก็ออกมาส่องแสงสว่าง ผมรู้สึกเหมือนอยู่ในความฝัน ..อาจจะเป็นเพราะผมกระหายน้ำจนเกิดเป็นไขก็ได้ คำพูดของเจ้าชายน้อยเข้ามาโอดแล่นในสมอง

" เธอหิวน้ำเหมือนกันหรือ " ผมถามเขา

เขาไม่ตอบคำถาม แต่พูดว่า " น้ำอาจจะดีต่อจิตใจ "

ผมไม่เข้าใจคำตอบของเขา แต่ก็ไม่ได้พูดอะไร ผมรู้ดีว่าไม่ควรไถ่ถามเขาอีก ดูท่าทางเขาเหนื่อยมาก เขานั่งลงและผมก็นั่งข้างๆ เขา หลังจากเจียบไปครู่หนึ่ง เขาพูดขึ้นว่า

" ดวงดาวดูสวยดีนะ เป็นเพราะดอกไม้ดอกเดียวที่เราไม่สามารถมองเห็น "

" แน่นอน " ผมตอบแล้วนั่งมองลอนทรายใต้แสงจันทร์

" ทะเลทรายก็สวยงาม " เขาพูดอีก และนั่นก็ถูกต้องทีเดียว

ผมเองก็หลงรักทะเลทราย เรานั่งกันบนเนินทราย ไม่เห็นและไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย แต่มีบางสิ่งทอประกายอยู่เจียบๆ

" เสน่ห์ของทะเลทรายอยู่ตรงมุมหน้าที่เขาซ่อนเอาไว้ " เจ้าชายน้อยพูด

ผมรู้สึกประหลาดใจที่เขาเข้าใจได้ในทันทีถึงความลับที่โชนฉายอยู่ในเม็ดทราย เมื่อครั้งที่ยังเป็นเด็กชายตัวเล็กๆ ผมอาศัยอยู่ในบ้านแบบโบราณ เล่ากันมาว่ามีหีบสมบัติซ่อนอยู่ใต้ดิน แนนอนว่าไม่มีใครเคยค้นพบหรือแม้แต่คิดจะค้นหา แต่มันก็ทำให้บ้านหลังนี้มีเสน่ห์ เพราะบ้านของผมซุกซ่อนความลับไว้ในกันมั้งของหัวใจ

" ใช่ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับบ้าน ดวงดาว หรือทะเลทราย สิ่งที่ทำให้มันงดงามคือสิ่งที่เรามองไม่เห็น " ผมพูดกับเขา

" ผมดีใจที่คุณเห็นด้วยกับสุนัขจิ้งจอก " เขาพูด

เมื่อเจ้าชายน้อยหลับ ผมอุ้มเขาไว้และออกเดินต่อ ผมรู้สึกราวกำลังประคองสมบัติที่บอบบาง มันเหมือนกับว่าไม่มีสิ่งใดในโลกที่น่าทะนุถนอมมากไปกว่านี้อีกแล้ว

โดยแสงจากดวงจันทร์ ผมจ้องมองหน้าผากขีดขาว ดวงตาที่ปิดสนิท และเส้นผมที่ปลิวตามสายลม แล้วบอกตัวเองว่า 'สิ่งที่ฉันมองเห็น เป็นเพียงเปลือกที่ฉาบไว้เท่านั้น สิ่งสำคัญกว่านั้นคือ สิ่งที่ไม่สามารถมองเห็น' ริมฝีปากเขาเผยออกราวจะปล่อยยิ้ม

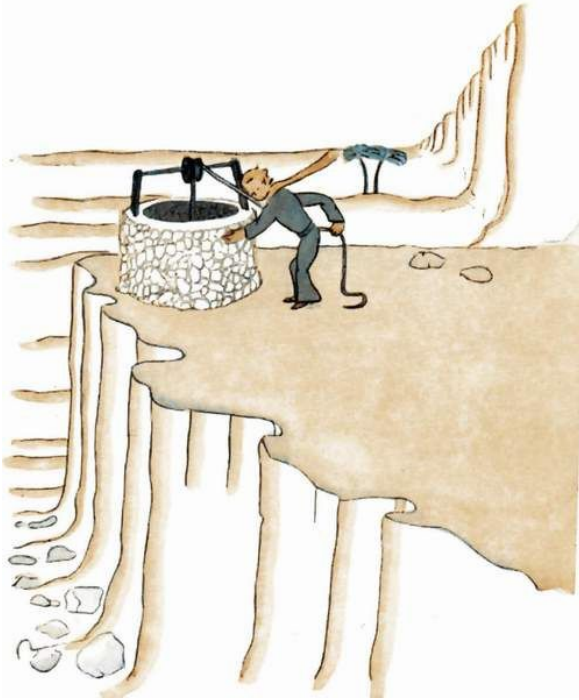
ผมพูดกับตัวเองอีก 'สิ่งที่เจ้าชายน้อยๆผู้นี้ทำให้ฉันรู้สึกประทับใจมากที่สุด คือความซื่อสัตย์ที่เขามีต่อดอกไม้ดอกหนึ่ง คือภาพดอกกุหลาบดอกหนึ่งที่เปล่งประกายในตัวเขา ดุจเปลวตะเกียงแม้ในยามหลับ'

ผมรู้สึกถึงความน่าทะนุถนอมที่เพิ่มขึ้นราวเปลวไฟที่ต้องการการปกป้อง ลมเพียงวูบเดียวก็อาจดับมันได้ ขณะเดินไปเรื่อยๆ ผมพบบ่อน้ำในรุ่งเช้า

: : Chapter 25 : :

" คนเข้าไปอยู่ในรถด่วน โดยไม่รู้ว่ากำลังตามหาอะไร พวกเขาจึงสับสนและวนไปมาเป็นวงกลม ความจริงไม่เห็นจะต้องไปวนวายอะไรเลย " เจ้าชายน้อยกล่าว

บ่อน้ำที่เราเจอ ไม่เหมือนบ่ออื่นๆ ในทะเลทรายซาฮารา บ่ออื่นๆ จะเป็นหลุมทรายโดยปกติ แต่บ่อนี้เหมือนบ่อน้ำตามหมู่บ้านไม่มีผิ ด ั้งๆ ที่แถบนี้ไม่มีบ้านเลยสักหลัง ผมกลัวว่าผมอาจจะเพียงฝืนไป

" น่าแปลกมาก " ผมพูดกับเจ้าชายน้อย

" ทุกอย่างมีพร้อมหมดตั้งแต่ลูกรอก ถังน้ำ ไปจนถึงเชือก ..."

เขาหัวเราะ จับเชือกแล้วหมุนรอกเล่น ลูกรอกส่งเสียงครางราวกับหินเก๋าๆ ยามลมสงบ

" ฟังสิ เราปลุกบ่อน้ำตื่นขึ้นมาร้องเพลง " เจ้าชายน้อยกล่าว ผมไม่ยอมให้เขาใช้กำลังมากนัก

" ปล่อยให้ฉันทำเองเถอะ มันหนักเกินไปสำหรับเธอ " ผมบอก

ผมค่อยๆ สาวเชือกขึ้นมาถึงปากบ่อ แล้วจับมันวางให้ตรงๆ สองหูยังคงกังวานด้วยเสียงเพลงของลูกรอกขณะมองดวงตะวันพลัวไหวในริ้วน้ำ

" ผมหิวน้ำ ให้น้ำผมดื่มหน่อยเถิด " เจ้าชายน้อยขอร้อง

ผมเพิ่งเข้าใจสิ่งที่เขาค้นหา ผมยกถังน้ำขึ้นจรดปากเขาเขาหลับตาแล้วดื่มเข้าไป ท่าทางสดชื่นราวอยู่ในงานรื่นเริง น้ำบ่อนี้แตกต่างจากอาหารชนิดอื่น มันเกิดจากการเดินใต้แสงดาว เกิดจากเสียงเพลงแห่งลูกรอก และจากกำลังแขนของผม มันดีต่อหัวใจเช่นเดียวกับของขวัญ เมื่อผมยังอยู่

ในวัยเด็ก แสงสว่างจากต้นคริสต์มาส เสียงดนตรียามเที่ยงคืนแห่งพิธีมิสซา และรอยยิ้มที่อ่อนหวานทำให้ของขวัญวันคริสต์มาส ที่ได้รับทอประกายขึ้นอย่างประหลาด

" ผู้คนในโลกของคุณ ปลูกกุหลาบห้าพันต้นในสวนเดียวกัน แต่เขากลับไม่เคยพบสิ่งที่เขาค้นหา ..." เจ้าชายน้อยกล่าว

" ใช่ เขาไม่เคยพบมันหรอก " ผมตอบ

แล้วเขาก็พูดต่อ " ทั้งๆ ที่สิ่งที่เขาค้นหา อาจจะได้พบได้ในกุหลาบเพียงดอกเดียว หรือในน้ำเพียงไม่กี่หยกน้อย "

" ใช่แล้ว " ผมตอบ

" พวกเขาเหมือนคนตาบอด เขาควรจะค้นหามันด้วยหัวใจ " ผมดื่ม้ำแล้วสุดลมหายใจเข้าปอด ผินทราวยามเช้าราวระบายสีน้ำผึ้ง ผมรักผืนทรายสีน้ำผึ้ง แล้วทำไมจะต้องมานั่งเป็นทุกข์

" คุณจะต้องรักษาสัญญาณะ " เจ้าชายน้อยพูดอย่างสุภาพขณะนั่งลงข้างๆ ผม

" สัญญาณอะไรหรือ "

" คุณก็น่าจะรู้อยู่แล้ว ... ปลอกปากสำหรับแกะของผมอย่างไรละ ผมจะต้องรับผิดชอบต่อดอกไม้ดอกนั้น "

ผมดึงภาพที่ผมร่างไว้ออกมาจากกระเป๋า เมื่อเจ้าชายน้อยเห็นเข้า เขาก็หัวเราะ " ต้นไม้ของคุณอย่างกับกะหล่ำปลี "

" โอ ..." ความจริงผมค่อนข้างจะภูมิใจกับต้นไม้ที่นี้มาก

" สนุขจิ้งจอกของคุณ หูเหมือนเขาสัตว์จิ้งเลย มันยาวเกินไป " แล้วเขาก็หัวเราะ

" ไม่ยุติธรรมเลยเด็กน้อย ฉันวาดเป็นเพียงรูปงูเหลือมที่เห็นด้านนอกกับด้านใน เท่านั้นแหละ "

" โอ อย่างนี้ก็ดีแล้ว เด็กๆจะเข้าใจเอง "

ผมวาดปลอกปากให้เขาอันหนึ่ง และรู้สึกเศร้าใจขณะส่งรูปนี้ให้เขา

" เธอมีแผนการอะไรที่ฉันยังไม่รู้ ... "

เขาไม่ตอบกลับบอกว่า " คุณคงรู้เรื่องการตกลงมาบนพื้นโลกของผม วันพรุ่งนี้ก็จะครบรอบ ... "

หลังจากเงยบไปครู่หนึ่ง เขาพูดอีกว่า

" ผมตกลงมาแถวนี้แหละ " หน้าเขาเริ่มแดง และอีกครั้งโดยไม่เข้าใจเหตุผล ผมรู้สึกเศร้าใจขึ้นมาอย่างประหลาด คำถามหนึ่งผุดขึ้นในใจ

" ถ้าอย่างนั้นก็ไม่ใช่เหตุบังเอิญสินะที่ฉันเจอเธอในเช้าของแปดวันที่แล้ว ขณะเธอกำลังเดินอยู่โดยลำพังในดินแดนห่างไกลผู้คนอย่างนี้ เธอกลับมายังจุดที่เธอตกไข่ใหม่ "

เจ้าชายน้อยหน้าแดงอีก ผมพูดขึ้นด้วยความลึกลับ " บางทีอาจเพราะเป็นวันครบรอบ ... "

เจ้าชายน้อยหน้าแดงอีกครั้ง เขาไม่ตอบคำถามผมเลย แต่เมื่อคนเราหน้าแดง นั่นคือสัญญาณของคำว่า 'ใช่' มีใช่หรือ

" อ่า ฉันคิดว่า ..." ผมพูดกับเขา แต่เขาตัดบท

" คุณต้องทำงานแล้วนะตอนนี้ คุณต้องซ่อมเครื่องยนต์ให้เสร็จ ผมจะรออยู่ที่นี้ กลับมาหาผมเย็นพรุ่งนี้นะ "

แต่ผมไม่สบายใจเลย ผมยังจำเรื่องสุนัขจิ้งจอกนั้นได้ เราต้องเสี่ยงกับการลั่นน้ำตาบ้าง ถ้าเราปล่อยให้ความผูกพันก่อตัวขึ้น

: : Chapter 26 : :

ข้างๆ บ่อน้ำมีกำแพงเก่าๆ ตั้งอยู่ เมื่อผมกลับไปทีนั้นในวันรุ่งขึ้น ผมเห็นเจ้าชายน้อยนั่งห้อยขาอยู่บนซากกำแพงนั้น ผมได้ยินเสียงเขากล่าวว่า

" เธอจำไม่ได้หรือ มันไม่ใช่ที่ตรงนี้เสียทีเดียวหรอก " เขาพูด คงมีอีกเสียงตอบกลับมาอย่างแน่นอน เพราะเขาตอบกลับไปว่า

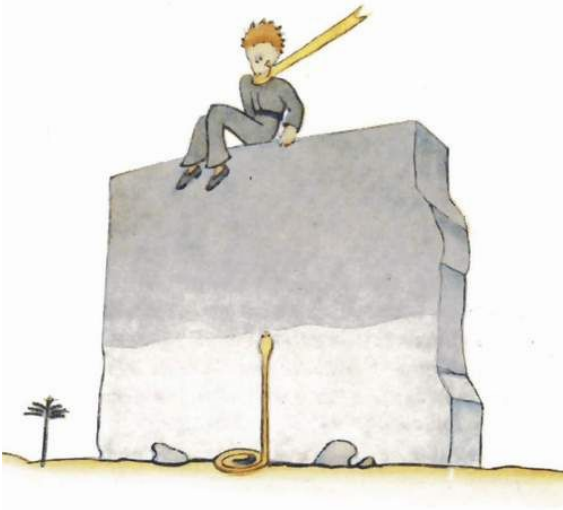
" ใวันนี้แน่นอน แต่อาจไม่ใช่ที่ตรงนี้ " ผมมุ่งตรงไปยังกำแพง แต่ไม่เห็นหรือได้ยินเสียงใครเลย กระนั้นเขาก็ยังพูดต่อ

" แน่นอน เธอก็เห็นว่ารอยเท้าฉันเริ่มต้นตรงไหน เธอจะต้องรอฉันนะ ฉันจะไปที่นั่นคืนนี้ "

ผมอยู่ห่างจากกำแพงราวสี่สิบเมตร แต่ก็ยังไม่เห็นใครเลย เจ้าชายน้อยพูดขึ้นอีกหลังจากเงยไปครู่หนึ่ง

" เธอมีพิษร้ายแรงใช่ไหม เธอแน่ใจเปลวว่าจะไม่ทำให้ฉันทรมาณ "

ผมตะลึงงัน หัวใจเต้นแรง แม้ยังไม่เข้าใจอะไรนัก

" ตอนนี้ออกไปก่อน ฉันอยากจะกระโดดลงไปแล้ว " เขาพูดอีก

ผมก้มลงมองที่ตีนกำแพง แล้วก็ต้องกระโดดหนี ุงชนิดที่สังหารคนได้ภายในสามสิบวินาที กำลังแผ่แม่เบี้ยไปยังเจ้าชายน้อย ผมค้นหาปืนในกระเป๋าจนของกระจุยกระจาย เสียงดังที่เกิดขึ้นทำให้เจ้าจูงร้ายมุดทรายหนีไปราวน้ำพุที่ค่อยๆ อ่อนแรงไหลเซาะไปตามร่องหินด้วยเสียงบางเบา ผมเดินไปยังกำแพงเพื่ออ้อมเจ้าชายน้อยลงมา หน้าเขาซีดราวหิมะ

" เกิดอะไรขึ้น เธอพูดอยู่กับงูใช่ไหม " ผมแก้ผ้าพันคอสีทองผืนยาวของเขาออก ลูบไล่น้ำบนใบหน้าพร้อมทั้งเอาให้เขาดื่ม ตอนนี้ผมไม่กล้าถามอะไรเขาเลย เขาจ้องหน้าผมอย่างเอาจริงเอาจังสองแขนโอบรอบคอผม ผมรู้สึกว่หัวใจเขาเต้นราวกับนกที่ใกล้ตาย เขาพูดกับผมว่า

" ผมดีใจที่คุณรู้แล้วว่าเครื่องยศของคุณเสียเพราะอะไร คุณจะได้กลับบ้านได้เสียที "

" เธอรู้ได้อย่างไร "

ผมกำลังจะบอกเขาพอดีว่า ทั้งๆ ที่แทบจะหมดหวังไปแล้ว ผมกลับพบความสำเร็จในการซ่อมเครื่องบิน

เขาไม่ตอบคำถาม แต่พูดอย่างเศร้าๆ

" วันนี้ ... ผมก็จะกลับบ้านเหมือนกัน "

แล้วเขาก็กล่าวต่อ

" แต่มันไกลมาก ... และก็ยากมากด้วย ..."

ผมรู้สึกถึงอะไรบางอย่างที่ไม่ค่อยปกติ ผมกอดเขาในอ้อมแขนราวเด็กเล็กๆ รู้สึกเหมือนเขากำลังลื่นถลาลงในโตรกเหว โดยที่ผมไม่อาจช่วยเหลือได้เลย สายตาเครียดๆ ของเขาเร้นหายไปบนหนทางยาวไกล

" ผมมีแกะของคุณพร้อมกับกรงใส่แกะ ผมมีปลอกปากให้แกะด้วย " เขาหัวเราะเศร้าๆ

ผมอุ้มเขานานจนรู้สึกได้ว่าตัวเขาค่อยๆ อุ่นขึ้น " เรอกลัวหรือเปล่า เด็กน้อย "

เขารู้สึกกลัวแน่นอน แต่เขาก็ยิ้มอย่างอ่อนโยน " ผมคงกลัวมากขึ้นในคืนนี้ "

อีกครั้งที่ผมหนาวสั่นด้วยความรู้สึกที่ไม่สามารถอธิบาย ผมไม่อาจทนต่อความคิดที่ว่า ผมคงไม่ได้ยินเสียงหัวเราะของเขานอีก สำหรับผมแล้ว เสียงของเขาคือธารน้ำเย็นในทะเลทรายร้อนแล้งนั้นเชียว

" เด็กน้อย ฉันอยากได้ยินเธอหัวเราะอีก "

แต่เขาตอบว่า

" คืนนี้จะครบหนึ่งปีแล้ว ดาวของผมจะโคจรมาอยู่ในตำแหน่งเดิมที่ผมตกลงมาเมื่อปีก่อน "

" เด็กน้อย มันเป็นเพียงฝันร้ายใช่ไหม เรื่องงู การนัดพบ และดวงดาวเหล่านั้นนะ "

เขาไม่ตอบคำถามอีก กลับเอ่ยว่า " สิ่งที่สำคัญตาของเรามองไม่เห็น "

" ถูกแล้ว "

" เรื่องดอกไม้ก็เหมือนกัน ถ้าคุณหลงรักดอกไม้ดอกหนึ่งที่อาจพบได้บนดาวดวงหนึ่ง คุณจะมีความสุขกับการได้แหงนมองฟ้าในเวลากลางคืน ดาวทุกดวงจะประดับประดาด้วยดอกไม้ "

" ถูกแล้ว "

" เรื่องน้ำก็เหมือนกัน น้ำที่คุณให้ผมดื่มมีรสหอมหวานดุจเสียงดนตรี เพราะมันมีลูกรอกกับเชือก คุณยังจำได้ใช่ไหมถึงความหวานชื่นของมัน "

" ถูกแล้ว "

" แล้วคุณจะต้องคอยเฝ้ามองดวงดาวในยามค่ำคืน บ้านผมหลังเล็กเกินกว่าจะชี้ให้คุณดู แต่มันก็ดี แล้ว ดาวของผมก็จะเป็นดวงหนึ่งในมากมายหลายล้านดวงของคุณ และคุณก็จะรักที่จะได้เฝ้ามองดวงดาวทุกดวง พวกเธอทั้ง หมดจะเป็นเพื่อนคุณ แล้วผมก็จะให้ของขวัญแก่คุณ "

เขาหัวเราะอีก

" อา เด็กน้อย ฉันรักเสียงหัวเราะของเธอ "

" นี่คือของขวัญจากผม มันก็เหมือนกับน้ำ ... "

" หมายความว่าอย่างไร "

" คนเราให้คุณค่าดวงดาวไม่เหมือนกัน สำหรับนักเดินทาง ดวงดาวคือคนนำทาง สำหรับคนอื่น ๆ พวกเธอไม่เป็นอะไรนอกจากแสงเรืองเล็กๆ สำหรับนักคิด ดวงดาวจะเป็นทองคำ และสำหรับคุณ คุณจะมีดวงดาวที่ไม่เหมือนของใคร "

" หมายความว่าอย่างไร "

" เมื่อคุณแหงนมองท้องฟ้าในเวลากลางคืน เพราะผมกำลังหัวเราะอยู่บนดาวดวงหนึ่งในหลายๆ ดวงเหล่านั้น ดังนั้น สำหรับคุณจึงดูราวกับดาวทุกดวงกำลังหัวเราะและคุณก็จะมีดวงดาวที่หัวเราะได้ และเมื่อคุณคลายโศกเศร้า (คนเราสามารถปลอบใจตัวเองได้เสมอ คุณจะรู้สึกดีใจที่ได้รู้จักผม คุณจะเป็เพื่อนของผมเสมอ คุณจะอยากหัวเราะร่วมกับผม คุณจะเปิดหน้าต่างออกไปในบางครั้ง บางคราที่คุณปรารถนาความสุข และเพื่อนๆ ของคุณก็จะแปลกใจที่ได้เห็นคุณหัวเราะ ขณะแหงนมองฟ้า คุณจะบอกเขาว่า 'ดวงดาวเหล่านั้นทำให้ฉันหัวเราะได้เสมอ' เขาอาจจะคิดว่าคุณเสียสติไปแล้ว ผมกำลังเล่นตลกกับคุณอย่างร้ายกาจทีเดียว "

แล้วเขาก็หัวเราะอีก

" มันเหมือนกับว่าแทนที่ผมจะให้ดวงดาวแก่คุณ ผมกลับให้กระพรุนที่หัวเราะได้แทน ... " เขาหัวเราะอีกครั้งก่อนจะพูดอย่างจริงจัง

" คินนี่ ... คุณรู้แล้วใช่ไหม ... อย่ากลับมาที่นี้ละ "

" ฉันจะไม่ทอดทิ้งเธอ "

" ผมจะมีท่าทางเหมือนทรมานมาก ... เหมือนกับว่าผมกำลังจะตาย ที่จริงมันเป็นอย่างนั้นเอง คุณไม่ต้องมาดูหรอกนะ มันจะเจ็บปวดเปล่าๆ "

" ฉันจะไม่ทอดทิ้งเธอ "

เขาดูวิตกกังวลมาก

" ผมห้ามคุณก็เพราะเรื่องงูนั้นแหละ อย่าให้เขากัดคุณนะ พวกงูไม่มีความเมตตาหรอก เขาอาจกัดคุณเพียงเพื่อความสนุกเล็กๆ น้อยๆ "

" ฉันจะไม่ทอดทิ้งเธอ " อะไรบางอย่างทำให้เขารู้สึกมั่นใจขึ้นมา

" จริงสินะ เขาไม่มีพิษพอที่จะกัดเป็นครั้งที่สองแล้ว "

คืนนั้นผมไม่เห็นเห็นตอนเขาออกไป เขาหนีไปโดยปราศจากเสียงใดๆ ผมรีบตามไปจนเจอ เขาก็มองหน้าก้มตาเดินอย่างรีบร้อน เขาเพียงแต่พูดกับผมว่า

" อ่า คุณนั่นเอง " เขากุมมือผมไว้ด้วยความปวดร้าว แล้วเขาก็พูดขึ้นอีก

" คุณคิดผิดนะ คุณจะเกิดความไม่สบายใจ เพราะผมคงมีท่าทางเหมือนตายไปแล้ว แต่ผมไม่ได้ตายจริงๆ หรือ "

ผมนิ่งเฉย

" คุณเข้าใจไหม มันไกลมาก และผมไม่อาจนำร่างนี้ไปได้ มันหนักเกินกำลังของผม "

ผมนิ่งเฉย

" ก็เหมือนกับคราบเก่าๆ ที่เราลอกทิ้ง ไม่เห็นจะต้องเสียใจกับคราบเก่าๆ เลย ..."

ผมนิ่งเฉย เขาชักจะท้อใจ แต่ก็ยังพยายามอีกครั้ง

" มันเป็นความรู้สึกที่ดี คุณก็รู้ ในเมื่อผมก็จะเฝ้ามองดวงดาว ดาวทุกดวงเป็นประหนึ่งบ่อน้ำที่มีลูกรอกสนิมเกรอะกรัง และทุกดวงจะรินน้ำให้ผม "

ผมนิ่งเฉย

" มันน่าสนใจมากเลยนะ คุณจะมีกระป๋องน้ำห้าร้อยล้านลูก ผมก็จะมีบ่อน้ำห้าร้อยล้าน ..."

เขาหยุดแค่นั้น เพราะกลัมน้ำตาไว้ไม่ได้อีกแล้ว

" ที่ตรงนั้นแหละ ปล่อยให้ผมไปตามลำพังเถิด "

เขาทรุดตัวลงนั่งด้วยความกลัว แล้วเขาก็พูดต่อ

" คุณก็รู้เรื่องดอกไม้ของผม ผมต้องรับผิดชอบเธอ เพราะเธออ่อนแอมาก เธอไม่มีสิทธิ์เสียอะไรเลย เธอมีเพียงหนามแหลมสีอันไว้ป้องกันตัวจากอันตรายทั้งหมดในโลก "

ผมนั่งลงเพราะไม่สามารถยืนได้อีกแล้ว เขาบอกกว่า

" ที่ตรงนั้น แค้นใจ "

เขาลังเลเล็กน้อย แล้วก็ลุกขึ้นยืน เดินไปข้างหน้าก้าวหนึ่ง ส่วนผมกลับไม่สามารถเคลื่อนไหวได้เลย

แสงสีเหลืองทองวูบวาบอยู่ใกล้ข้อเท้าเขา เขายืนนิ่งอยู่กับที่ชั่วขณะ แต่ไม่ร้องออกมาเลย เขาล้มซ้ำๆ เหมือนต้นไม้ที่ถูกโค่น แต่ไม่มีเสียงใดๆ เกิดขึ้น เพราะมันเป็นพื้นทราย

: : Chapter 27 : :

จนถึงวันนี้ เวลาผ่านไปหกปีแล้ว ผมยังไม่เคยเล่าเรื่องนี้ให้ใครฟังเลย เพื่อนฝูงต่างพากันดีใจที่ผมรอดชีวิตกลับมา แต่ผมกลับหม่นเศร้า ผมให้เหตุผลกับพวกเขาว่า 'เป็นเพราะฉันเหนื่อยมากนั่นเอง'

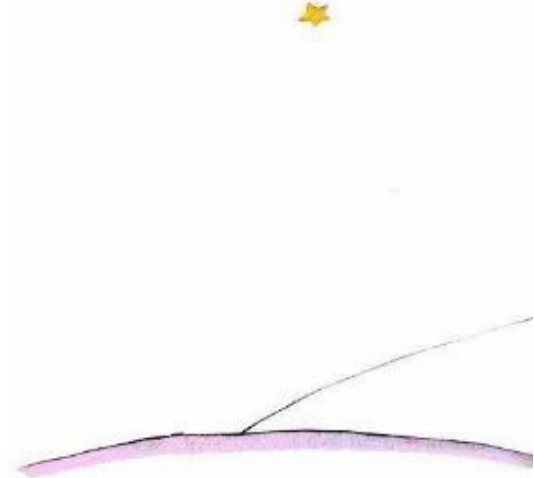
เวลานี้ผมหายใจเล็กน้อย หมายถึงว่า ... ยังไม่หายใจสนิท ผมรู้ดีว่าเขากลับไปยังดวงดาวของเขาแล้ว เพราะในเช้าวันรุ่งขึ้นผมไม่พบร่างของเขาเลย มันคงไม่หนักเกินกว่าที่เขาจะเอาไปด้วย

ยามค่ำคืน ผมรักที่จะได้ยินเสียงดวงดาว มันเหมือนกระพรวนห้าร้อยล้านลูก ... แต่มีอะไรบางอย่างที่ผิดปกติเกิดขึ้น ผมลืมนวดสายหนังติดกับปลอกปาก ให้เจ้าชายน้อย เขาคงไม่สามารถผูกปากแกะไว้ได้ ผมสงสัยว่า " เกิดอะไรขึ้นบนดาวของเขา บางทีแกะอาจกินดอกไม้แล้วก็ได้ ..."

บางครั้งผมบอกตัวเอง "ไม่หรอก เจ้าชายน้อยครอบดอกไม้ไว้ในฝาแก้วทุกคืน และเขาคงคอยระวังแกะอย่างเต็มที่" คิดได้แบบนี้ผมก็มีความสุข และดาวทุกดวงจะหัวเราะให้ผมอย่างอ่อนโยน

บางทีผมก็คิดว่า 'คนเราอาจพลังเหลือได้สักครั้ง หรือสองครั้ง ซึ่งมันก็เพียงพอแล้ว บางเย็นเจ้าชายน้อยอาจลืมนวดดอกไม้ และคืนนั้นแกะก็อาจออกไปโดยไม่ให้สัมเสียด'

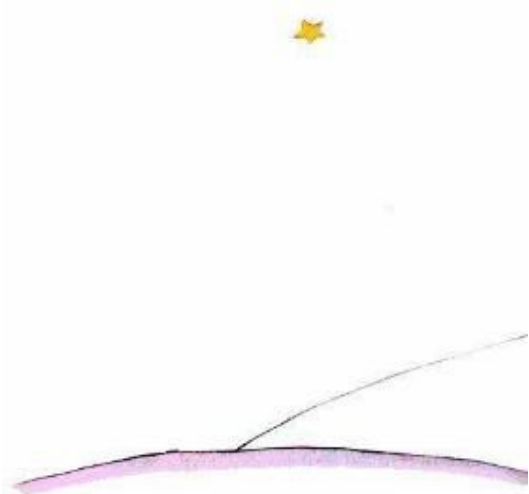
เมื่อคิดถึงตอนนี้ ดาวทุกดวงก็พากันหลั่งน้ำตา

นี่คือความลับอันยิ่งใหญ่ สำหรับคนที่รักเจ้าชายน้อยเหมือนกับผม ณ ที่แห่งหนึ่งยังมีแกะตัวหนึ่ง ซึ่งเราไม่อาจรู้ว่าเขากินดอกไม้ไปแล้วหรือไม่ จงแหม่งมองฟ้า แล้วถามตัวเองว่า แกะกินดอกไม้ไปหรือยัง แล้วคุณจะรู้สึกทุกอย่างเปลี่ยนแปลง

ไม่มีผู้ใหญ่มั้สักคน ที่สามารถเข้าใจถึงความสำคัญอันยิ่งใหญ่นี้

: : The Last page : :

ภาพนี้ สำหรับผมแล้ว มันเป็นที่ศรัทธาภาพที่สวยงามและเศร้าที่สุดในโลก ความจริงมันก็เป็นภาพเดียวกับหน้าก่อน แต่ผมวาดขึ้นอีกครั้ง เพื่อชี้ให้คุณเห็นชัดๆ ว่านี่คือที่ที่เจ้าชายน้อยได้ปรากฏตัวขึ้นในโลก และเป็นที่นี่ที่เขาได้หายไปด้วย

ลองมองภาพนี้อีกครั้งอย่างตั้งใจ เพื่อให้เข้าไปอยู่ในความทรงจำของคุณ

ถ้าวันหนึ่งคุณมีโอกาสเดินทางไปยังทะเลทรายในแอฟริกา และได้ผ่านไปแถวนั้น ผมอยากจะขอรับรองคุณ อย่ารีบร้อนผ่านเลยไป โปรดหยุดใต้ดาวดวงนั้นสักครู่

ถ้ามีเด็กน้อยคนหนึ่งออกมาทักทายคุณ ถ้าเขาหัวเราะ ถ้าเขามีผมสีทอง ถ้าเขาไม่ตอบคำถามของคุณเลย คุณแน่ใจได้ทันทีว่าเขาคือใคร และอย่าปล่อยให้ผมโศกเศร้าอีกต่อไปเลย กรุณาเขียนมาบอกผมด้วยว่า

" เขากลับมาแล้ว "

:: เกี่ยวกับผู้เขียน ::

แซงเตกซูเปรี เกิดที่เมืองลียง เมื่อวันที่ ๒๙ มิถุนายน พ.ศ.๒๔๔๓ เป็นคนที่มีนิสัยชอบเล่นมาแต่เยาว์วัย อายุมากเขาก็ยังชอบเล่นอยู่ เขามักหวนระลึกถึงเวลาอันสนุกสนานในวัยเด็ก ๆ เสมอ โดยเฉพาะมารดาผู้อ่อนหวานซึ่งได้เลี้ยงดูอบรมเขามาโดยตลอด เพราะบิดาถึงแก่กรรมเมื่อเขาอายุได้เพียง ๔ ขวบ หลังจากนั้นเขาได้เข้าเรียนในโรงเรียนประจำแห่งหนึ่ง ในระยะแรกเขาไม่สู้ชอบใจนัก ดังที่เคยเขียนในหนังสือเล่มหนึ่งว่า

เขาแกล้งทำเป็นไม่สบายเพื่อไม่ต้องเข้าชั้นเรียนเมื่อได้ยินเสียงระฆังตีเวลาเข้าเรียน ส่วนเวลาพักออกมาเล่นและเวลารับประทานอาหาร เสียงระฆังนั้นฟังดูมีชีวิตรื่นเริงและมีความหมายสำหรับเด็กนักเรียนคนอื่น ๆ ตั้งแต่นั้นมาเขาก็เลิกทำเป็นไม่สบายอีก เพราะเขารู้สึกเหมือนตนเองถูกลงโทษ ถูกทอดทิ้งไม่มีใครเหลียวแล ต้องกินยาขม นอนอยู่บนเตียงข่มด้วยเหงื่อ วันเวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้าเหมือนไม่มีโมงยาม

เมื่อสอบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายได้แล้ว เขาตั้งใจเรียนต่อเตรียมทหารเรือที่โรงเรียนแซงต์หลุยส์ในกรุงปารีส แต่สอบเข้าไม่ได้เพราะไม่ยอมทำเรื่องความเรียง "ความรู้สึกของทหารที่กลับจากสงคราม" เขาบอกว่าเขาไม่สามารถบรรยายความรู้สึกซึ่งเขาไม่เคยประสบนั้นได้ เขาจึงไปรับราชการทหารเป็นนักบินอยู่ที่เมืองสตาร์บูร์คและฝึกหัดบินจนได้รับใบอนุญาตเป็นนักบินอาชีพ เริ่มทำงานที่เมืองตุลุส เป็นนักบินประจำเส้นทางสาย ตูลุส-คาซาบลังกา แล้วต่อมาถูกส่งไปเป็นหัวหน้าหน่วยประจำสถานีที่แกงจูบีในแอฟริกา

ณ ที่นี้เอง แซงเตกซูเปรี ได้ตระหนักว่า อาณาจักรของมนุษย์เรานี้อยู่ในใจของเราแต่ละคนนั่นเอง ทั้งนี้เนื่องจากเขามีชีวิตอยู่ในวงสังคมที่จำกัด มีเพียงเพื่อนนักบินด้วยกันไม่กี่คน ซึ่งนาน ๆ จะบินผ่านมาและมีผู้บังคับการป้อมที่มายเยี่ยมเยียนเป็นครั้งคราว นอกจากนั้นก็แต่ทะเลทรายสุดลูกหูลูกตา งานของเขามีหน้าที่ส่งวิทยุติดต่อกับศูนย์หน่วยงาน คอยให้อาณัติสัญญาณนักบิน จัดดูพัสดุไปรษณีย์ และหน้าที่ที่สำคัญที่สุดคือคอยช่วยเหลือออกค้นหานักบินที่ประสบอุบัติเหตุซึ่งมีเป็นประจำทุกเดือน เพราะสมัยนั้นเป็นสมัยเริ่มบุกเบิกทางด้านการบิน ซึ่งทั้งนี้เขาต้องเป็นทั้งช่างซ่อมเครื่องบินและแพทย์ไปในขณะเดียวกันด้วย จากประสบการณ์เหล่านี้ เขาได้นำมาเขียนเป็นนวนิยายเรื่องแรกของเขา คือ เรื่อง Courrier Sud พิมพ์ในปี พ.ศ.๒๔๗๐

หลังจากการไปฝึกฝนเพิ่มเติม เขาได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้จัดการบริษัทขนส่งทางอากาศ บริษัทหนึ่งที่กรุงบัวโนสไอเรสในอเมริกาใต้ ในปี พ.ศ.๒๔๗๓ เขาได้รับอิสริยาภรณ์ เลซียอง ตอนเนอร์ ในฐานะนักบินพลเรือนที่ปฏิบัติได้ผลดีที่แกงจูบี

ต่อมาเมื่อมีการเปิดสายการบินเพิ่มถึงอเมริกาใต้ ทำให้นักบินจำต้องเสี่ยงชีวิตปฏิบัติการในตอนกลางคืนด้วย เพื่อแข่งขันกับการขนส่งทางเรือ และเพื่อผลประโยชน์ต่อส่วนรวม นวนิยายเรื่องใหม่ของเขาจึงได้ชื่อว่า "บินกลางคืน" (Vol de Nuit) เรื่องนี้ได้รับรางวัล Grix Femina ประจำปี พ.ศ.๒๔๗๔

ต่อมาเขาได้แต่งงานกับแม่หม้ายชาวอเมริกาใต้ชื่อ Consuelo Suncin แล้วย้ายมาเป็นนักบินขับเครื่องบินสะเทินน้ำสะเทินบกระหว่างเมือง มาร์แซย และอัลเซ และประสบอุบัติเหตุครั้งหนึ่งเนื่องจากปีกเครื่องบินหัก เขาจึงหันไปสนใจการถ่ายทำภาพยนตร์โฆษณาให้แก่บริษัท Air France ต่อมาเป็นผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ Paris Soir ประจำกรุงมอสโก แล้วย้ายไปเป็นผู้สื่อข่าวสงครามกลางเมืองสเปนที่กรุงมาดริด

ในปี พ.ศ. ๒๔๗๘ เขาทดลองบินรวดเดียวจากปารีสถึงไซ่ง่อนเป็นระยะทางถึง ๑๒,๐๐๐ กม. เพื่อทำลายสถิติ แต่เครื่องบินขัดข้องต้องร่อนลงกลางทะเลทรายห่างจากกรุงไคโรประมาณ ๒๐๐ กม. เขาต้องเดินฝ่าทะเลทรายอยู่ห้าวันจึงพบกับกองคาราวาน

เมื่อเขาทราบข่าวว่ามีการเปิดเส้นทางบินไปสหรัฐอเมริกา แซงเดกซุเปรี ก็อดไม่ได้ที่จะเข้าร่วมบุกเบิกสายการบินใหม่นี้ด้วย ครั้งหนึ่งเครื่องบินเกิดอุบัติเหตุขณะร่อนลงที่กรุงนิวยอร์ก เขาได้รับบาดเจ็บสาหัสจนต้องพักรักษาตัวอยู่นาน อันเป็นโอกาสให้เขาเขียนเรื่อง Terre des Hommes ได้สำเร็จในปี พ.ศ. ๒๔๘๒ และได้รับรางวัล Grand Prix du Roman จากราชบัณฑิตยสถานฝรั่งเศส เรื่องนี้มีชื่อเสียงแพร่หลายมากในสหรัฐอเมริกา และได้รับเลือกเป็นหนังสือประจำเดือนมีชื่อในภาคภาษาอังกฤษว่า Wind, Sand and Stars

เมื่อเกิดสงครามขึ้น แซงเดกซุเปรี ถูกเกณฑ์ให้เป็นผู้สอนเทคนิคการบิน แต่เขาอยากออกบินเองทั้ง ๆ ที่นายแพทย์ห้าม เขาได้วิ่งเต้นจนได้เข้าร่วมหน่วยบินลาดตระเวนหมู่ ๒/๓๓ ซึ่งเขาได้เขียนประสบการณ์ระยะนี้ไว้ในเรื่อง Gilote de Guerre เรื่องนี้พิมพ์ในสหรัฐฯ เพราะขณะนั้นฝรั่งเศสถูกยึดครอง แซงเดกซุเปรี ได้ช่วยทำงานในหน่วยต่อต้านที่สหรัฐฯ ด้วย เขาได้พูดวิพากษ์วิจารณ์ให้ชาวฝรั่งเศสสามัคคีกัน ทั้งยังได้เขียนหนังสือปลุกใจชื่อ Lettre à un Otage ในเดือนเมษายน ปี พ.ศ. ๒๔๘๖ นั่นเอง Le Petit Prince ก็ได้ถูกตีพิมพ์ขึ้นอีกเรื่องหนึ่งในสหรัฐฯ

เมื่ออายุมากขึ้น โอกาสที่จะเป็นนักบินก็น้อยลง แต่เขาก็พยายามวิ่งเต้นจนได้ไปร่วมหน่วยลาดตระเวนหมู่ ๒/๓๓ อีก และใช้เวลาว่างเขียนเรื่อง Citadelle ทั้งนี้เพราะเขาได้รับอนุญาตให้บินจำกัดเพียงไม่กี่ครั้ง แต่เขาก็พยายามขอออกบินอยู่เสมอ ๆ จนกระทั่งเมื่อวันที่ ๓๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๘๘ เขาได้ออกบินลาดตระเวนเหนือดินแดนฝรั่งเศสแถบเมืองเกรอนอง เขาออกบินแต่เช้าจนบ่ายก็ยังไม่กลับ ทุกคนตระหนักดีว่าในเวลานั้นน้ำมันต้องหมดแล้ว จึงสรุปว่าเครื่องบินของเขาจะต้องประสบอุบัติเหตุ หรือไม่ก็ถูกเครื่องบินขับไล่ของเยอรมันยิงตก

แซงเดกซุเปรี เสียชีวิตระหว่างปฏิบัติงานต่อต้านเพื่ออิสรภาพของฝรั่งเศส เป็นการปฏิบัติหน้าที่ป้องกันประเทศ จึงสมควรได้รับยกย่องเป็นวีรบุรุษโดยแท้

ผลงานของอังตวน เดอ แซงเดกซุเปรี

1. COURRIER SUD ไปรษณีย์สายใต้ (1929)
2. VOL DE NUIT เทียวบินกลางคืน (1931)
3. TERRE DES HOMMES แผ่นดินของเรา (1939)
4. PILOTTE DE GUERRE นักบินประจำฐาน (1940)
5. LETTRE A UN OTAGE จดหมายถึงตัวประกัน (1940)
6. LE PETIT PRINCE เจ้าชายน้อย (1943)
7. CITADELLE ป้อมปราการ (1944)